

ทหญิงสาวรูปร่างผอมบาง ผมยาวสีดำสนิทมัดรวบตั้ง สวมชุดสูท
เข้ารูปสีเทาเข้มพร้อมรองเท้าหุ้มส้นสีดำสนิท กำลังเดินทอดน่องไปตาม
ฟุตปาธซึ่งทอดยาวไปไกลจนสุดลูกหูลูกตา มือบางยกขึ้นกอดแฟ้ม
สำเนาเอกสารสำคัญเอาไว้แนบอก โดยเอกสารปกใหญ่ทั้งหมดนี้ถูก
ตระเตรียมเอาไว้สำหรับการสมัครงานโดยเฉพาะ

มนิสราถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดวงตาเศร้าหมองเหม่อมองไป
เบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย แอบคิดเล่นๆ ว่ามันคงจะดีไม่น้อยหากเธอ
ความจำเสื่อมหรือไม่ก็สติฟั่นเฟือนไปเลย เพราะปัญหาที่ถาโถมแบบ
ถึกระชั้นในขณะนี้กำลังทำให้เธอรู้สึกหมดอาลัยตายอยากเต็มที

เริ่มต้นจากโรงแรมเก่าแก่ใจกลางกรุงที่เธอร่วมงานมาเกือบสี่ปี
ตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรี กำลังประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทาง
การเงินอันเนื่องมาจากพิษเศรษฐกิจ ทำให้เจ้าของโรงแรมตัดสินใจ
ประกาศปิดตัวลง โดยแจ้งล่วงหน้าเป็นเวลาสามเดือน เพื่อให้พนักงาน
ได้มีเวลาหางานใหม่ก่อนที่จะกลายเป็นคนตกงาน ลำพังปัญหานี้
แค่เพียงปัญหาเดียวก็ทำให้มนิสราปวดหัวมากพอแล้ว หากความวุ่น
ยังไม่ทันหาย ความวายก็เข้ามาแทรก หญิงสาวแทบเป็นลมล้มทั้งยืน
เมื่อต้องเจอกับคลื่นยักษ์ลูกใหญ่ที่มีอำนาจทำลายล้างมหาศาล

ปัญหานี้เริ่มต้นขึ้นจากเหตุการณ์ไม่คาดฝันเมื่อหกปีก่อน
ในขณะที่มนิสราอายุเพิ่งจะครบยี่สิบปีและกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา
บิดามารดาของเธอประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และเสียชีวิตอย่าง
กะทันหัน หลังจากเสร็จพิธีบำเพ็ญกุศลศพ มนิสราและธรรมธัชพี่ชาย
คนโตก็ได้รับการแบ่งทรัพย์สินอันเป็นมรดกตามพินัยกรรม โดยบ้าน

พร้อมที่ดิน บริษัทรถบรรทุกขนส่ง รถยนต์ส่วนบุคคล รถจักรยานยนต์ และรถบรรทุกอีกหลายสิบล้าน เงินสดในบัญชีธนาคารอีกมากกว่าสี่สิบล้านบาทถูกยกให้ธรรมรัชเป็นผู้ถือครอง ส่วนมนิสราที่ได้เพียงเงินสดมูลค่าห้าล้านบาท ช่างแตกต่างกับพี่ชายราวฟ้ากับดิน

ไม่ต้องบอกมนิสราก็เดาออกว่าเป็นเพราะเหตุอันใด...ตั้งแต่เริ่มจำความได้ บิดาก็ย้ายหน้าย้าหน้าว่าผู้หญิงเกิดมาก็เพื่อดูแลบ้านปรนนิบัติสามีและทำหน้าที่ผลิตทายาทสืบสกุลเท่านั้น ผู้หญิงไม่เหลียวฉลาด ไม่น่าเกรงขาม ไม่น่าเคารพนับถือ จิตใจไม่เด็ดเดี่ยว ร่างกายไม่แข็งแรงเท่ากับผู้ชาย แม้แต่ปกป้องตัวเองยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ...นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ธรรมรัชได้สิทธิ์ในการครอบครองทรัพย์สินสมบัติแทบจะทั้งหมด

ในตอนนั้นมนิสรารู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจยิ่งนัก มันไม่ยุติธรรมเลยสักนิด ในเมื่อเธอเลือกเกิดไม่ได้ เหตุใดต้องใช้เครื่องเพศมาตัดสินความสามารถของเธอด้วย...แต่ถึงกระนั้นการยึดติดและโศกเศร้าเสียใจไปมันก็ไม่ได้อะไรๆ เปลี่ยนแปลงได้ หญิงสาวจำใจยอมรับกับความเป็นจริง หันไปตั้งหน้าตั้งตาศึกษาหาความรู้ต่อ โดยใช้เงินมรดกที่ได้มาส่งเสียตัวเองเรียน เวลาผ่านไปคุณวุฒิและวัยวุฒิก็ทำให้มนิสราเข้าใจอะไรๆ มากขึ้น จะว่าไปแล้ว การต้องเกิดมาเป็นลูกที่บิดามารดาไม่รักและไม่เคยให้ความสำคัญ มันก็มีข้อดีอยู่ไม่น้อย ทั้งช่วยหล่อหลอมให้เธอเติบโตขึ้นอย่างเข้มแข็งและสอนให้เธอรู้จักยืนด้วยลำแข้งของตัวเอง

หลังจากเปิดพินัยกรรม มนิสราที่ไม่ได้ย่างกรายเข้าไปข้องเกี่ยวกับทรัพย์สินและกิจการของธรรมรัชเลยสักนิด ยกเว้นก็แต่บ้าน ที่เธอจำเป็นจะต้องพักอาศัยต่อไป คาดเดาเอาเองว่าทุกอย่างมันคงจะสมบูรณ์แบบ ดังที่บิดามารดาเคยตั้งความหวังกับบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนเอาไว้

หลังจากเรียนจบ มนิสรา ก็เลือกออกไปหางานทำที่อื่น เพราะไม่อยากจะบวกรบหรือสร้างภาระให้กับพี่ชาย หาเงินได้ก็เก็บออมไว้ในบัญชี ไม่ฟุ้งเพื่อเกินความจำเป็น ตระหนักอยู่เสมอว่าใดๆ ในโลก ล้วนไม่แน่นอน ในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องก็ค่อยๆ ห่างไกลกันออกไปเรื่อยๆ ทั้งคู่พบปะและพูดคุยกันน้อยมากในแต่ละวัน เหมือนอยู่โลกของใครของมัน ไม่มีการก้าวล้ำหรือรุกรานพื้นที่ส่วนตัวของใคร

...และก็เป็นเพราะความห่างเหินนี้แหละที่ทำให้ธรรมธัชพอจะมีช่วงว่างในการทำอะไรมากตามใจตน...

ธรรมธัชก้าวเข้าสู่วงการนักพนันมานานถึงสี่ปีแล้ว แรกเริ่มเดิมทีก็ตั้งใจเล่นขำๆ แก่ไครียด พอให้ชีวิตมีเรื่องน่าตื่นเต้น ทว่าอยู่ไปอยู่มา ความละโมภโลภมากก็ดึงดูดจนเขาถอนตัวไม่ขึ้น ยิ่งเห็นเม็ดเงินจำนวนมากที่สะสมอยู่ในบ่อนการพนัน ความอยากได้ก็มีเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว

ชายหนุ่มรวบรวมเงินที่หาได้จากการทำธุรกิจและเงินมรดกที่คงเหลืออยู่มาทุ่มทุนกับการพนัน แต่การลงทุนใหญ่ในคราวนั้นธรรมธัชก็ต้องคว้าน้ำเหลว ถึงกระนั้นเขาก็ทำได้หัวนเกรงไม่ ในเมื่อเงินหมด จึงทยอยนำทรัพย์สินที่มีอยู่ไปขายทอดตลาด บ้านก็ทำการจดจำนองกับธนาคาร ส่วนบริษัทรถบรรทุกขนส่งที่บิดาเป็นผู้ก่อตั้งขึ้นกับมือ เขาก็ปล่อยให้ละลายจนมีสภาพร่อแร่ เกิดปัญหาผิวดินดูลูกค้า พนักงานขับรถไม่เพียงพอ ขาดเงินทุนหมุนเวียน รถเสื่อมสภาพ ฯลฯ ธรรมธัชจึงตัดสินใจแข่งต่อกิจการทั้งหมดให้แก่ผู้อื่น

เงินจำนวนมากที่ได้มาจากการจำนองบ้าน ชายทรัพย์สินอื่นๆ และแข่งกิจการถูกนำมาละลายในบ่อนการพนันจนหมดสิ้นภายในระยะเวลาไม่นาน ธรรมธัชกลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัวอย่างเต็มรูปแบบ แต่แทนที่ชายหนุ่มจะหลาบจำ เขากลับหมกมุ่นกับมือจะเอาคืนในสิ่งได้...

ความรู้สึกลึกซึ้งอยากเอาชนะและเล่นเข้าครอบงำจิตใจได้สำนึก แม้จะมีสภาพไม่ต่างไปจากหมาจันทรรอก แต่ก็ยังอุตสาหะไปหาตู้เงินนอกระบบ ดอกเบี้ยสูงมาลงทุนกับการพนันไม่จบสิ้น หวังว่าสักวันจะสามารถกอบโกยรายได้เป็นกอบเป็นกำและนำทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของตนกลับคืนมา ทว่าเรื่องมันก็ไม่ได้ง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ เพราะในที่สุดนอกจากเขาจะไม่เหลืออะไรเลยกลับยังมีหนี้อีกมากมายมหาศาล

ธรรมชาติซัดสติใจเก็บปัญหาทุกอย่างเอาไว้เงียบๆ แม่มนิสราจะเริ่มรู้สึกผิดแปลกไปบ้าง ตอนที่พี่ชายมาขอยืมเงินไปใช้โดยอ้างว่าจะนำไปช่วยขยายกิจการ แต่ด้วยความไว้วางใจทั้งยังเห็นแก่ว่าชายหนุ่มเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด จึงยินยอมให้ยืมเงินกับไปใช้แต่โดยดี กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เจ้าหนี้เงินกู้ตามมาทวงเงินต้นและดอกเบี้ยถึงที่บ้าน โดยที่ธรรมชาติชอบเสื้อผ้าหนีเอาตัวรอดไปก่อนแล้ว

มนิสรารู้สึกเหมือนคนตาบอดที่กลับมามองเห็นได้อีกครั้ง ความชั่วช้าสามานย์ของพี่ชายแท้ๆ ถูกเปิดโปงจนหมดสิ้นทุกข้อสงสัย ระยะเวลาสองสามปีที่ผ่านมา ธรรมชาติเก็บซ่อนเรื่องราวร้ายทุกอย่างเอาไว้ได้พรอมอย่างแนบเนียน โดยที่มนิสรารู้ไม่แม้แต่จะกระแคะกระคาย หลังจากได้เงินไป ชายหนุ่มก็แบ่งเงินส่วนหนึ่งไปซัดดอกเพื่อถ่วงเวลาในการหา路子หลบหนี ครั้นพอได้แหล่งทำกินแห่งใหม่ ก็หายตัวไปแล้วทิ้งหนี้สินเอาไว้ให้น้องสาวเป็นที่ระลึกล...ซึ่งหากจะเรียกว่า 'ที่ระลึกล' ก็น่าจะเหมาะสมมากกว่า

มนิสรารู้ว่าปวดยการที่จะมานั่งเสียใจ ตอนนี้ไม่มีใครให้เธอพึ่งพาได้ นอกเสียจากตัวของเธอเอง หญิงสาวรีบเดินทางหางานใหม่ แข่งกับเจ้าหนี้ที่ขยันแฉะเวียนมาทวงเงิน พวกเขาบีบบังคับให้เธอยอมรับสภาพลูกหนี้ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นคนก่อ แม้หญิงสาวจะพยายามบ่าเบียดก็แล้ว ออन्नอนก็แล้ว แต่เจ้าหนี้หน้าเลือดเหล่านี้ก็หาได้สนใจฟัง เมื่อไม่ยอมจำยอมก็ขู่จะทำร้ายร่างกาย แล้วมีหรือที่ผู้หญิงหัวเดี๋ยวกระเทียมลืบ

อย่างเธอจะมีปัญญาไปต่อกร ทำได้ก็แค่ใส่เกียร์หมาวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน ให้ผ่านพ้นไปในแต่ละวัน วันไหนโดนตกรอหน้าบ้านก็ต้องแอบปีนกำแพงเข้าออกทางหลังบ้าน วันไหนหลบไม่พ้นหรือหนีไม่ทัน ก็ต้องยอมจ่ายดอกเบี้ยสุดโหดพร้อมค่าทวงถามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กระทั่งอยู่บ้านก็ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ห้ามเปิดไฟ ทำเหมือนไม่มีตัวตน ป้องกันเจ้าหน้าที่หรือพนักงานเร่งรัดหนี้สินบุกเข้ามาแล้วเนื้อเถื่อนหนัง

ชีวิตของมนิสราเป็นแบบนี้เรื่อยมาจนกระทั่งโรงแรมปิดกิจการลงผ่านไปสามเดือนกว่าแล้ว แต่ก็ยังไม่มียบริษัทไหนรับเธอเข้าทำงานแทบจะทุกแห่งพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าจะติดต่อกลับแต่ก็ไร้แววตามเคย หญิงสาวท้อแท้เต็มที คิดไม่ตกว่าจะเอาเงินจากไหนมาซื้อข้าวกิน จะเอาเงินจากไหนมาผ่อนจ่ายหนี้นอกระบบ แต่นั่นยังไม่ใช่ว่าปัญหาสุดท้ายที่เธอต้องเจอ เพราะไม่นานนักปัญหาที่ใหญ่กว่าก็ลอยมาแปะที่หน้าประตูรั้วบ้าน

...ไปประกาศยึดทรัพย์...

คล้ายโลกทั้งใบถล่มลงตรงหน้า ตอนนั้นเธอกำลังตกงาน ไม่มีเงินติดหนี้นอกระบบ บ้านที่กำลังจะถูกยึด...ไม่รู้ว่าชาติที่แล้วเธอไปก่อกรรมทำเข็ญอันใดไว้ เหตุใดจึงต้องมาพบเจอกับอภิมหาความช่วยเหลือเช่นนี้

...คิดแล้วก็แสนกลัดกลุ้ม...

บ่ายคล้อยแล้ว มนิสราใช้เวลาเดินเท้าเกือบหนึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงบ้าน แข่งกับสภาพอากาศที่ปกคลุมไปด้วยหมอกควันจากท่อไอเสียของยานพาหนะ แม้จะหึ่งเหนียวทั้งร้อนแต่ก็ต้องกัดฟันทน เพราะค่ารถรับจ้างสาธารณะไม่กี่ปาหนั้น ก็สามารถซื้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเอาไว้กินประทังชีวิตต่อไปได้

“วันนี้ดูแปลกๆ แฮะ” ร่างผอมบางเปรยกับตนเองเบาๆ ทั้งดีใจและประหลาดใจไปพร้อมๆ กัน เมื่อกลับมาถึงหน้าบ้านแล้วพบว่าวันนี้ไม่มีพนักงานเร่งรัดหนี้สินมาจอดรถจักรยานยนต์คอยท้ออย่างเช่น

ทุกวัน ทว่าครั้นเงยหน้าขึ้นมองบ้านหลังใหญ่ที่สร้างขึ้นจากน้ำพักน้ำแรงของบิดามารดา ก็อดไม่ได้ที่จะน้ำตารินด้วยความชื่นชม

“เดือนแรกของปียังช่วยข้าช่วยซ้อไม่ได้ขนาดนี้ นี่ฉันจะมีชีวิตรอดไปถึงปีหน้าหรือเปล่านะ...ยังมีอะไรช่วยไปมากกว่านี้อีกไหม ถ้ามีก็เข้ามาเลย เข้ามาพร้อมกันให้หมด ฉันจะได้ทำใจทีเดียว”

มนิสราแหกปากตะโกนก้องอยู่หน้าประตูรั้วบ้านด้วยความรู้สึกอัดอั้นตันใจ ทว่าจู่ๆ ข้อมือเรียวเล็กก็ถูกใครบางคนจุดรั้งเอาไว้ คนร่างเล็กสะดุ้งเฮือก หันไปตวาดเว้ด “เฮ้ย คุณเป็นใคร มาจับแขนฉันทำไมเนี่ย”

หญิงสาวกวาดสายตามองชายแปลกหน้าตั้งแต่หัวจดเท้า เขาสวมสูทเข้ารูปสีดำสนิท รองเท้าหนังสีดำถูกขัดเสี้ยนจนเงาวับ ใบหน้าราบเรียบไร้อารมณ์ ไม่ต่างไปจากชายฉกรรจ์อีกสองคนในชุดสูทแบบเดียวกัน พวกเขาเ็นชิดอยู่ข้างรถยนต์คันหรูซึ่งจอดนิ่งสนิทอยู่ไม่ไกล ดวงตาทั้งสามคู่จับจ้องมาที่เธอเป็นตาเดียว ทำเอาคนตัวเล็กรู้สึกขนลุกเกรียวขึ้นมาด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น

โธ่เอ๊ย ฉันแค่ประชด! ให้มันได้อย่างนี้ลียายเออย เรียก้องหาความช่วยเหลือ ความช่วยก็ซั้บรถมาเทียบจอดถึงหน้าประตูบ้านแทบจะในทันที แต่ทำไมเวลาเรียกหาเงิน มันไม่หล่นตุ้บลงมาจากฟ้าแบบนี้บ้างนะ...

“ช่วยไปกับเราด้วยครับ”

แม้ชายหนุ่มจะกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลชวนฟัง ทั้งยังใช้ถ้อยคำสุภาพ แต่เพราะมนิสราไม่ไว้วางใจมนุษย์เพศผู้หน้าไหน ทำให้เธอนึกออคติกับชายแปลกหน้าขึ้นมาในทันที

...ถ้ายอมไปง่ายๆ ก็นับว่าโง่เต็มที...

“ฉันไม่ไป” ว่างแล้วก็เบี่ยงตัวหลบไปอีกทาง มือล้วงหยิบลูกกุญแจในกระเป๋าสะพาย หากชายฉกรรจ์เหล่านั้นกลับเดินมาขวางทางเอาไว้

“แต่พี่ชายคุณเป็นคนให้พวกเรามารับตัวคุณนะครับ รบกวนคุณเอ่ยช่วยไปกับเราดีๆ ด้วยครับ”

คำตอบของเขาทำให้มนิสรา รู้สึกแปลกใจขึ้นมาครั้น... ก็ที่ผ่านมา อีตาพี่ชายบังเกิดเกล้าไม่เคยคิดจะมาแยแสหรือดูดำดูดีกันเลยแม้แต่น้อย ปล่อยให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอเคืองคว้าง อยู่เพียงลำพัง จู่ๆ วันนั้นก็กลับให้คนมารับ

เอ๊ะ หรือว่า...เขาจะส่งตัวเธอไปค้าประเวณีในช่องทางที่ต่างประเทศ เหมือนอย่างที่เคยเห็นเป็นประจำในละครหลังข่าวภาคค่ำ

“ก็บอกว่าไม่ไปไง” มนิสราพยายามไขกุกุญแจเพื่อเปิดประตูรั้วอย่างว่องไวแต่ก็ไม่ทันกาล ร่างกายในชุดสีดำสนิทวิ่งเข้ามาช่วยกัน รวบรัดร่างระหงเอาไว้ก่อน “เฮ้ย! ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ นี่พวกแกจะเอาฉันไปขายใช่ไหม ไอ้คนเลว ไอ้พวกมารสังคม...ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย ฉันกำลังจะโดนลักพาตัวค่ะ”

มนิสราตะโกนลั่นให้คนในละแวกบ้านข้างเคียงพลอยได้ยินไปด้วย ครั้นเห็นท่าว่าหญิงสาวคงจะไม่ยอมง่ายๆ กลุ่มชายฉกรรจ์ จึงตัดสินใจอุ้มเธอพาดบ่า ก่อนจะเปิดประตูแล้วยัดร่างพอมบางเข้าไปในรถอย่างรวดเร็ว พวกเขายังขยับเข้ามานั่งประกบข้างเอาไว้ทั้งซ้ายขวา จนหญิงสาวไม่มีหนทางหนีรอดไปได้ มนิสราหน้าเสียว น้ำตาเอ่อคลอแว่ขึ้นมาภายในระยะเวลาไม่กี่วินาทีราวกับสิ่งใด จากงูเห่าที่กำลังซู่ฟ่อด้วยอารมณ์เกรี้ยวกราดกลับกลายเป็นลูกแมวเซื่องๆ ดวงตากกลมโต ทั้งสองข้างกะพริบถี่ๆ พยายามอ้อนวอนขอความเห็นใจ

“พี่ๆ ปล่อยหนูไปเถอะนะคะ อย่าทำอะไรหนูเลย” พุดพलगยกมือไหว้ปลกๆ เพื่อเพิ่มความน่าสงสาร “ถ้าพวกพี่อยากได้อะไรในบ้านก็ขนเอาไปได้เลย แต่อย่าพาตัวหนูไปขายเลยนะคะ สภาพอย่างหนูขายได้ไม่คุ้มราคาหรอกค่ะ ตัวก็ไม่สูง หน้าก็ไม่สวย จมูกไม่โด่ง แถมนมยังแบนยิ่งกว่าไม่ฝ้าเฉอรา้อีกต่างหาก”

ประโยคอ่อนหวานของหญิงสาวทำเอาชายแปลกหน้าหลุดคำ
ออกมาอย่างเสียมิได้ หากท่ายที่สุดก็ยังพยายามเก็บหน้าเคร่งขรึม
ให้เหมือนเช่นเคย ก่อนจะเอ่ยตอบหญิงสาวให้คลายความหวาดกลัวลง
“พวกเราไม่ได้จะพาคุณเอยไปขายหรือครับ แค่จะพาไปที่บ้านเจ้านาย
ผมเท่านั้นเอง”

คำตอบของชายหนุ่มทำเอาเมนิสราเลิกคิ้วสูง “แล้วเจ้านายของคุณ
เขาคือใครหรือคะ”

“เดี๋ยวพอไปถึงคุณเอยก็จะรู้เองครับ”

รถยนต์คันหรูแล่นเข้าสู่ประตูรั้ว มองเห็นคฤหาสน์ขนาดใหญ่โตมโหฬารอยู่ไกลๆ มนิสราหันมองรอบข้างทั้งซ้ายและขวาด้วยความตื่นตาตื่นใจ พื้นที่บริเวณคฤหาสน์หลังงามนี้กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา รอบๆ คฤหาสน์ยังมีสวนดอกไม้หลากชนิดดูงดงามแปลกตา มีสระว่ายน้ำกว้าง เรือไม้สีขาวขนาดเล็กสำหรับนั่งพักผ่อนหย่อนใจ ถูกตั้งอยู่ท่ามกลางดงดอกไม้ ทุกอย่างล้วนถูกประดับตกแต่งให้เข้ากันได้อย่างลงตัว สวยงามราววิมานบนดินก็ไม่ปาน

ครู่เดียวรถยนต์ก็ขับมาเทียบจอดหน้าประตูบานใหญ่ มนิสราก้าวเท้าลงจากรถอย่างกล้าๆ กลัวๆ มือทั้งสองข้างกำสายกระเป๋าสะพายไว้แน่นคล้ายว่ากำลังหาที่พึ่งทางใจ ชายชุดดำพาเธอเดินตรงลึกเข้าไปข้างในตัวคฤหาสน์หลังงาม

ประตูบานใหญ่ของห้องห้องหนึ่งถูกเปิดออก มือหนาคนหนึ่งหลังหญิงสาวให้เข้าไปภายใน มนิสรากวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องด้วยที่ท่าไม่ค่อยไว้วางใจเท่าใดนัก ก่อนที่สายตาก็จะไปสะดุดเข้ากับเก้าอี้ทำงานตัวเชื่อง ผู้เป็นเจ้าของห้องนี้นั่งหันหลังให้เธออยู่

“คุณเอยมมาถึงแล้วครับนาย” ชายชุดดำเอ่ยรายงานด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าเมื่อกล่าวจบ ‘นาย’ ที่เขาหมายถึงก็ยกมือขึ้นโบกปิดชายหนุ่มจึงรีบหลุดออกไปนอกห้องอย่างว่องไว ช่วยเพิ่มความหวาดกลัวให้กับมนิสรามากขึ้นเป็นอีกเท่าตัว...ก็เหตุใดจนชายแปลกหน้าที่กำลังนั่งหันหลังให้เธออยู่ตรงนั้นกลับต้องการอยู่กับเธอเพียงสองต่อสองด้วยละ...หรือว่าเขากำลังคิดจะทำมิติมีร้ายกับเธอ

คิดได้ตั้งนั้น มนิสราก็รีบหมุนตัวแล้วปรี๊ดตรงไปที่ประตู เธอ

พยายามบิดลูกบิดประตุ ทว่าทำอะไรก็เปิดไม่ออกเสียอย่างนั้น

“ทำไมเปิดไม่ออกเนี่ย”

คนตัวเล็กปั่นกับตนเองด้วยที่ท่าหัวเสีย ซ้ำยังพยายามบิดลูกบิดประตุไปมาอย่างไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หากเสียงทุ้มต่ำที่ตั้งขึ้นเบื้องหลังทำให้เธอจำต้องชะงักมือ

“จะเปิดออกได้ยังไงล่ะคุณ ก็ผมให้คนลือกจากข้างนอกเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ยิ่งไงคุณก็ไม่มีทางออกไปจากห้องนี้ได้หรอก จนกว่าผมจะเป็นคนอนุญาต” น้ำเสียงคนพูดฟังดูอารมณ์ดีไม่ใช่น้อย หากมนิสราหน้าบูดเป็นตุตหมึก เธอปริ่ตรงเข้าไปทุบกำแพงลงบนพื้นโต๊ะทำงานอย่างแรง อารมณ์ของเธอในตอนนี้อยู่เหนือเหตุผลและหวาดกลัวไปพร้อมๆ กัน...ก็ไอ้คนตรงหน้าเธอนี้แหละ จะมัวลีลาเล่นตัวทำไมให้มากความ นึกแล้วก็อยากกระโดดเข้าไปหักคอให้หายรำคาญใจ

“คุณ นี่คุณเป็นใครเนี่ย ต้องการอะไรจากฉันก็พูดมาเลยดีกว่าอย่าลีลาได้ไหม” มนิสรากระเบิดอารมณ์ออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ พร้อมเฉลยความในใจไปตามตรง คนที่นั่งหันหลังอยู่ยอมหมุนตัวกลับมาเจรจากับเธอแต่โดยดี

ใบหน้าหล่อเหลา เรือนผมสีน้ำตาลเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน นัยน์ตาดำสนิทปรากฏแก่สายตา คนตัวเล็กเอียงคอมองชายแปลกหน้าด้วยความฉงน มองปราดเดียวก็มั่นใจว่าเขาเป็นลูกครึ่ง เพียงแต่ว่าเขาคือใครและให้คนพาตัวเธอมาหาด้วยเหตุอันใดกัน

“ยังซีวีนแถมเจ้าอารมณ์ไม่เปลี่ยนเลยนะ” ผู้ชายร่างกำยำเอ่ยพลางกั๊วหัวเราะ ภาษาไทยของเขาฟังดูชัดถ้อยชัดคำ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากได้รูป มีลักยิ้มเล็กๆ ประทับอยู่ที่แก้มทั้งสองข้าง

มนิสราขมวดคิ้วแน่น คำพูดของเขาดูราวกับว่ารู้จักมักคุ้นกับเธอมาเป็นอย่างดี ทว่าน้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นฟังดูไม่คุ้นหูเอาเสียเลย

“คุณเป็นใครอะ เราเคยรู้จักกันด้วยหรือ”

“รู้จักสิ แต่ก่อนเราสนิทกันจะตายไป”

คำตอบของเขาทำให้มนิสราจำต้องขยับเข้าไปจ้องมองใบหน้าคมคายและหล่อเหลานั้นใกล้ๆ... รู้จักกับผีอะไรละ ไม่เห็นจะคุ้นหน้าคุ้นตาเลยสักนิด...

“รู้จักอะไรกันคุณ อยามโน ฉันไม่รู้รู้จักคุณสักหน่อย นี่จำผิดคนหรือเปล่าเนี่ย” มนิสราถามกลับ ใบหน้าสวยหวานหากนิสัยแก่นแก้วแสดงถึงความไม่พอใจออกมาอย่างไม่ปิดบัง “ถ้าจำผิดคนก็รีบพาฉันกลับไปส่งบ้านเลยเร็วๆ เสียเวลาชะมัด แล้วก็จ่ายค่าทำขวัญมาด้วยโทษฐานทำฉันตกอกตกใจหมด นี่ถ้าเกิดหัวใจวายตายเฉียบพลันขึ้นมา คุณจะรับผิดชอบยังไงชะ”

คนร้อนเงินรีบสั่งความ ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ แล้วย้อนถามกลับให้ชัดเจนอีกที “นี่คุณจำผมไม่ได้จริงๆ เหรอ”

“จะให้จำอะไร ก็บอกว่าฉันไม่รู้จักคุณ แล้วก็เพิ่งจะเจอหน้าคุณวันนี้เป็นครั้งแรก” มนิสราเริ่มจะมีน้ำโทขึ้นมาเล็กๆ “ไปเลยไป ให้คนของคุณพาฉันกลับไปส่งที่บ้านเดี๋ยวนี้เลย เล่นบ้าบออะไรก็ไม่รู้ แล้วคราวหน้าคราวหลังถ้าจะลักพาตัวใครก็สืบให้ดีๆ ก่อนว่าใช้หรือเปล่าเดี๋ยวจะจับผิดตัวแบบนี้อีก เฮ้อ ทำไมความช่วยเหลือของฉันมันเยอะอย่างนั้นะ”

มนิสราสรุปความเอาเองเสร็จสรรพ ท้ายประโยคพ่าพึมกับตนเองเพียงลำพังพลางเกาศีรษะแกรกๆ ด้วยที่ท่าหัวเสีย พุดจบก็หมุนตัวกลับหากเสียงทุ้มต่ำที่ตั้งขึ้นเบื้องหลังทำเอาเธอต้องเบิกตากว้างด้วยความตื่นตระหนก “นี่หัวหน้าจำไอ้ฝรั่งขึ้นคนนี้ได้แล้วหรือครับ”

ประโยคคำพูดของชายหนุ่มทำเอาภาพความทรงจำสมัยเด็กย้อนกลับมาในห้วงความคิด มนิสราชะงักผีเข้าฉับพลัน ภาพความทรงจำจางๆ ตัดสลับกับปัจจุบัน

ฝรั่งขึ้นก...หรือว่าเป็น ไอ้ เมลิก โม่เรน!

“เฮ้ย ใ้อ์ฝรั่งขึ้นก วันนั้ยอมมาโรงเรียนได้แล้วหรือ”

เสียงแหลมเล็กของเด็กหญิงตัวน้อยหากินลึ้ยแก่นแก้วดังขึ้นมือเล็ก ๆ ของเธอยกขึ้นถกแขนเสื้อซ้ายขวาด้วยที่ทำหัวหาญราวกับเด็กผู้ชาย เบื้องหลังของเธอยังมีเด็กชายวัยเดียวกันยืนเกาะกลุ่มกันที่ท่าของพวกเขาแลดูโอนอ่อนให้กับเด็กหญิงตัวน้อยคนนี้อย่างมาก

“เอาไงดีหัวหน้า ตบบาลมันเลยใหม่ โทษฐานหนีโรงเรียนและไม่ยอมส่งเครื่องบรรณาการให้กับเรา” เด็กผู้ชายร่างใหญ่ซึ่งนับเป็นมือขวา หันไปถามเด็กหญิงที่เขานับถือให้เป็น ‘หัวหน้า’ ด้วยที่ทำนอบน้อม หากเด็กหญิงผมเปียยาวโบกมือบัด

“ไม่ต้อง วันนั้วันพระ ฉันเลยว่าจะไว้ชีวิตมันสักวันก็แล้วกัน” เด็กหญิงมนิสรากล่าวด้วยน้ำเสียงมาดมั่น “แต่คราวหลังแกต้องห้ามเบี้ยวส่งขนมให้ฉันอีกนะเว้ยไ้อ์เมลิค ไม่งั้นฉันจะให้ลูกน้องไปกระที่บแแกเน่”

บรรณาการที่ว่าหาใช่เงิน แต่หมายถึงขนมขบเคี้ยวถุงใหญ่หลายถุงตามความต้องการของมนิสรา คำตอบของเธอทำเอา ‘เมลิค’ ถึงกับขมวดคิ้วแน่นเป็นปมด้วยความรู้สึกอึดอัดอันตันใจ “เราไปทำอะไรให้เธอนักหนาสะอ่อย ทำไมเธอจะต้องคอยกลั่นแกล้งเราด้วย”

เด็กชายแสดงสีหน้าที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจสุดฤทธิ์ ที่ผ่านมาเขายอมให้เธอกลั่นแกล้งและเอาเปรียบมาโดยตลอดเป็นเวลาหลายเดือนกว่าแล้ว หวังว่าวันหนึ่งเด็กหญิงจะยอมรามือจากเขาไป หากแต่ความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อเธอเริ่มจะยกระดับการกลั่นแกล้งเขาให้รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกวัน

เด็กหญิงมนิสราเบะปากคว่ำ ก่อนสืบเท้าขยับเข้ามาใกล้เด็กชายเมลิค มือเล็ก ๆ สองข้างยกขึ้นกอดอกแน่น ที่ทำไม่เกรงกลัวสิ่งใดด้วยเพราะมีลูกสมุนคอยให้ท้ายอยู่เป็นขบวนใหญ่ๆ “ก็ฉันไม่ชอบหน้าแแกอะ มีปัญหาอะไรไหม”

เมลิคถอนหายใจด้วยความรู้สึกเบื่อหน่าย ก่อนจะเอ่ยถามปัญหาที่ค้างคาอยู่ภายในใจของเขามานาน “ที่ทำกับเราแบบนี้ ก็เพราะว่าเธอโกรธที่เคยสารภาพรักกับเราแล้วเราไม่รับรักเธอใช่ไหม”

ประโยคคำถามของเด็กชายตัวอ้วนกลมทำเอาเหล่าลูกกะจ๊อกของมนิสราถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ พวกมันรีบเอ่ยถามหัวหน้าด้วยความรู้สึกแปลกใจไม่น้อยไปกว่า “อ้าว จริงหรือหัวหน้า”

มนิสราหน้าเสียวเพราะถูกจับได้ได้ นึกย้อนกลับไปเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน เธออุตส่าห์รวบรวมความกล้าเข้าไปสารภาพรักกับเมลิคอย่างจริงจัง แต่ก็กลับถูกเด็กชายตอบปฏิเสธกลับมอย่างไม่รักษาน้ำใจพลอยทำให้ความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีล้นปรี่ของเธอผันแปรเป็นความรู้สึกเกลียดชังไปแทน

“ไม่จริง ฉันไม่เคยสารภาพรักใคร่ผู้หนึ่งคนนี้” คนรู้ตัวว่าถูกจับได้รีบตวาดเว้ดแก๊กก่อนหันไปชี้หน้าด้วยท่าเอาเรื่อง “หุบปากไปเลยนะไอ้เมลิค ไม่งั้นฉันจะฟาดกบาลแกด้วยมือฉันเองนี่แหละ”

“เธออย่าปฏิบัติเสธความจริงเลยเอ๊ย เธอโกรธที่เราไม่รับรักเธอ” เมลิคเอ่ยย้ำอีกหน “ก็เราบอกไปแล้วไง ว่าพ่อแม่ของเรายังไม่อนุญาตให้มีแฟน เธอจะอดใจรออีกสักหกเจ็ดปี ให้เราโตกว่านี้ก่อนไม่ได้หรือยังไง ถึงเวลานั้นเราค่อยมาเป็นแฟนกันก็ยังไม่วาย”

คำพูดของเมลิคทำให้เกิดเสียงฮือฮาขึ้นรอบตัว มนิสราหันไปขิงตาใส่เหล่าลูกกะจ๊อก ก่อนจะหันมาตวาดเว้ดใส่เมลิคอีกรอบหนึ่ง “เฮ้ย ก็บอกให้หุบปากไป ฉันไม่เคยรักแกเว้ย ไม่เคยรัก แกมยังเกลียดแกมากอีกด้วย”

“ไม่จริง เธอโกรธเราที่เราไม่รับรักเธอ เธอเลยคอยกลั่นแกล้งเราแบบนี้” เด็กชายเมลิคยังยืนยันคำเดิม

“ไอ้เมลิค นี่แกพูดไม่รู้เรื่องหรือ” มนิسرائู้สึกทั้งอับอายและโกรธจัด ก่อนจะหันไปสั่งความลูกสมุนที่ยืนอยู่ข้างหลัง “พวกแก

ไปจัดการมันที่ โทษฐานทำฉันเสียอารมณ์”

ลึนเสียงคำสั่งของหัวหน้าตัวน้อย เด็กชายกลุ่มนั้นก็รีบเข้าไป
รุมทำร้ายเมลิคอย่างไม่ยั้งมือ เด็กชายลูกครึ่งตัวอวบอ้วนถึงกับนอนจม
รอยเท้า สภาพของกางเกงและเสื้อนักเรียนสีขาวเประอะเปื้อนไปด้วย
ตราประทับจากพื้นยางของรองเท้าผ้าใบ

“พอๆ” ครั้นเห็นว่าสาแก่ใจแล้วมนิสราจึงค่อยสั่งหยุด เหล่า
ลูกสมุนจึงถอยห่างกลับมายืนอยู่ข้างหลังผู้เป็นหัวโจกตามเดิม มนิสรา
เสวยะยิ้มเย้ยหยันด้วยความสะใจ ก่อนจะยกมือขึ้นชี้หน้าเมลิคอย่าง
เอาเรื่อง “จำไว้ล่ะ ว่าฉันไม่เคยรักแก แต่ที่ฉันแกล้งแกล้งก็เพราะฉัน
ไม่ชอบชี้หน้าแกเฉยๆ แล้วยกมือเสวนอนหน้าไปฟ้องครูหรือฟ้องพ่อแม่
ให้มาเอาเรื่องฉันล่ะ ไม่งั้นวันหลังแกได้เจ็บตัวกว่านี้แน่”

ว่าแล้วเด็กหญิงตัวน้อยก็พาลูกสมุนในสังกัดของเธอเดินจากไป
เมลิคมองตามด้วยความรู้สึกไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่า
ลุกขึ้นบิดเศษดินที่เประอะเปื้อนอยู่เต็มตัว...

และนั่นก็เป็นครั้งสุดท้ายที่เมลิคได้เห็นหน้ามนิสรา เพราะ
หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น เขาก็ขอให้มารดาซึ่งเป็นคนไทยพยาย
ไปเรียนต่อที่อังกฤษกับครอบครัวทางฝั่งบิดา กว่าจะได้กลับมาเมืองไทย
อีกครั้งก็ตอนเรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด สาขา
เศรษฐศาสตร์และการจัดการ เพื่อบริหารกิจการที่บิดามารดาทิ้งเอาไว้ให้
ก่อนที่พวกเขาจะวางมือจากการทำงานแล้วกลับไปใช้ชีวิตอย่างสงบสุข
ในช่วงบั้นปลายชีวิตที่ประเทศอังกฤษ

มนิสราเบิกตาโพล่งทันทีที่นึกถึงเหตุการณ์ในอดีต ตอนนั้นเธอ
ยังเด็ก ไม่ถึงสิบขวบเลยด้วยซ้ำ จึงอาจจะมึนลึนแค้นแค้นไปบ้าง แต่
พอโตขึ้นกว่าเดิมอีกหน่อย เธอก็เลิกสถาปนาตัวเองขึ้นเป็นหัวโจกและ
ตั้งใจเรียนหนังสืออย่างที่เด็กทั่วไปทำกัน ไม่นึกไม่ฝันว่าเหตุการณ์
ในวันนั้นจะทำให้เมลิคจำฝังใจมาจนถึงทุกวันนี้

“ไอ้ย นึกว่าใคร ที่แท้ก็เมลิคเพื่อนรักของฉันนี่เอง” ใบหน้าที่ซีดเผือดเมื่อครูของมนิสราแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเจื่อนๆ ทันควันหญิงสาวรีบปรีเข้าไปหา ‘เพื่อนรัก’ ที่เธอว่าอย่างว่องไว ก่อนยกมือขึ้นหวดไหล่เขาด้วยท่าทางเอาอกเอาใจ “คิดถึงฉันกับบอกกันดีๆ ก็ได้ที่ไม่เห็นจะต้องให้คนไปพาดัวฉันมาแบบนี้เลยนี่นา ทำฉันตกอกตกใจหมดเลย”

มนิสราว่าพลางยิ้มแหยๆ หากมีมือหนาของเมลิคกลับมาจับขึ้น ล็อกข้อมือเล็กของหญิงสาวเอาไว้แน่น ครั้นออกแรงกระชากทีเดียวเจ้าหล่อนก็เซถลาลงไปนั่งอยู่บนตักของชายหนุ่มแทบจะในทันที

“ว้าย!”

คนตัวเล็กหวีดร้องเสียงดังด้วยความตื่นตระหนก พร้อมทั้งดิ้นตัวให้หลุดพ้นจากการเกาะกุม ทว่าชายหนุ่มกลับกระชับร่างเล็กเอาไว้ในอ้อมกอดแน่น ก่อนค่อยๆ ชยบใบหน้าเข้ามาใกล้ๆ พลางกระซิบเสียงแผ่ว “ใครบอกว่าผมคิดถึงคุณ”

“อ้าว...ก็ถ้าไม่ใช่ แล้วคุณจะสั่งให้คนพาดัวฉันมาที่นี่ทำไมไม่ทราบ” มนิสราหรีตามองด้วยท่าที่ไม่ไว้วางใจพลางถามกลับ หากชายหนุ่มไม่ตอบ แต่เป็นฝ่ายเอ่ยถามเธอขึ้นมาแทน

“วันนี้แปลกใจใหม่ ว่าทำไมไม่มีเจ้าหน้าที่ที่หน้าบ้านเหมือนทุกวัน”

มนิสราทำท่างูคิดเล็กน้อย “ก็เออ แปลกใจนิดหน่อย ว่าแต่คุณรู้ได้ยังไง”

“รู้สิ” ชายหนุ่มตอบด้วยที่ท่ามาดมั่น “ก็เพราะผมนี่แหละ ที่เป็นคนชำระหนี้ทั้งนอกระบบและในระบบพวกนั้นให้พี่ชายคุณ รวมไปถึงบ้านของคุณด้วย ผมช่วยไถ่จำนองออกมาให้แล้ว”

มนิสราหน้าตื่น อารมณ์เปลี่ยนทันที สีหน้าแสดงถึงความดีใจอย่างสุดขีด “จริงหรือ ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าบ้านของฉันจะไม่ถูก

ธนาคารยัดแล้วละสิ โหย ขอคุณมากนะคุณ”

ว่าแล้วก็ยกมือขึ้นพนมก่อนจะหันไปก้มลงกราบงามๆ บนแผงออก
กว้าง หากชายหนุ่มรีบเอ่ยยังไว้เสียก่อน ทั้งยังใช้มือดันศีรษะเล็กๆ
ออกห่าง ดวงตาคมกริบจ้องมองไปที่ใบหน้าของหญิงสาวด้วยสีหน้า
จริงจัง

“เดี๋ยวคุณ อย่าเพิ่งดีใจไป เพราะผมไม่ได้จะช่วยคุณฟรีๆ”

มนิสราเลิกคิ้วสูง มือสองข้างยังพนมค้างเอาไว้ “หมายความว่าไง”

“ก็ที่ผมยอมได้จำนวนบ้านและปลวดหนี้ทั้งหมดให้พี่ชายคุณ
โดยไม่คิดดอกเบี้ยแม้แต่บาทเดียว ก็เพราะผมต้องการให้คุณนั้นแหละ
มาเป็นตัวประกันอยู่ที่นี้ จวบจนกว่าที่พี่ชายคุณหรือตัวคุณเองจะหาเงิน
มาใช้หนี้ผมจนครบทุกบาททุกสตางค์” เมลิกกล่าวยิ้มๆ อย่างผู้ที่ถือไพ่
เหนือกว่า เขายังคงจดจාරอยเท้าที่ประทับอยู่ตามตัวและใบหน้าได้อย่าง
ชัดเจน

นึกย้อนกลับไปเมื่อสัปดาห์ก่อน เขาได้พบกับชายแปลกหน้าผู้หนึ่ง
โดยบังเอิญ ใบหน้าของชายผู้นี้ดูคุ้นต้ายิ่งนัก ครั้นชักใช้ไล่เลียงจึงได้
ทราบว่าเขาคือธรรมธัช พี่ชายแท้ๆ ของมนิสรา คู่อริในวัยเด็ก ธรรมธัช
กำลังพบเจอกับปัญหาใหญ่ เขาท้อแท้และสิ้นหวัง เมลิกไม่รีรอที่จะ
ให้การช่วยเหลือแทบจะในทันที เพราะนี่คือโอกาสอันดีงามที่เขาจะได้
เอาคืนแม่หัวโจกจอมแก่น

ธรรมธัชมีหนี้สินคงค้างทั้งหมดมากกว่ายี่สิบห้าล้านบาท อันที่จริง
มันควรจะเป็นเรื่องใหญ่ไม่น้อย ที่จะให้ใครสักคนหยิบยืมเงินมูลค่าสูง
เช่นนี้ แต่ด้วยความที่เมลิกมีเงินเหลือเฟือ ชนิดที่กินใช้ให้ตายทั้งชาติ
ก็ยังใช้ไม่หมด เงินจำนวนนี้จึงเป็นเพียงเศษเงินเล็กๆ น้อยๆ ของเขา
ก็เท่านั้น...และมันก็คุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้ม หากต้องเสียเงินก้อนหนึ่งไป
เพื่อแลกกับการได้กลิ่นแก๊สใครสักคน อย่างน้อยๆ ก็นับว่าเป็นสีสัน
ของชีวิตที่แสนจะน่าเบื่อหน่าย

“ตัวประกัน? นี่มันอะไรกันคุณ ช่วยหยุดขยายความหน่อยได้ไหม
ฉันไม่เข้าใจ” มนิสราทิ้งมือลง สีหน้าของหญิงสาวแลดูคับข้องใจ

“ก็อันที่จริงผมเกือบจะไม่ให้คุณช้ซิมเงินไปปลดหนี้อยู่แล้วเชียว
แต่เห็นแก่ว่าเขาเป็นพี่ชายของคุณ ผมเลยยอมช่วยเหลือ แต่การ
ช่วยเหลือของผมครั้งนั้นมันต้องแลกกับ...ตัวคุณ!” เมลิกแกลิ่งย้าซัด
ข้อความในประโยคก่อนท้ายสุด พลังกวาดสายตามองมนิสราตั้งแต่หัว
จรดเท้า แล้วมาหยุดอยู่ที่ปทุมถันซึ่งมีสภาพแบนราบราวไม้กระดาน

หญิงสาวออกอาการจุนขาด มือเล็กทั้งสองข้างยกขึ้นกอดหน้าอก
หน้าใจของตนเอาไว้ด้วยที่ทำหวงแหน แก้มขาวใสเปลี่ยนเป็นสีสุกปลั่ง
ปากเล็กๆ ตวาดแว๊ด “ไม่ได้ ฉันไม่ยอมมาเป็นตัวประกันหนี้บ้านอะไร
ให้ใครเด็ดขาด ให้เงินใครยืมก็ไปตามทวงเอาที่คนนั้นเอง ฉันไม่เกี่ยว”

มนิสราพ่นลมหายใจแรงแล้วหยัดกายลุกขึ้นจากตักของชายหนุ่ม
มือหนารีบคว้าเอวเล็กเอาไว้ทันควัน ออกแรงกระชากเพียงเบาๆ
ร่างผอมบางก็ลอยกลับมาหนึ่งอยู่บนตัก ใบหน้าคมคายโหม่งต่ำ ลมหายใจ
อู่ๆ เป่ารดบริเวณต้นคอของหญิงสาว ทำเอามนิสรารู้สึกขนลุกชัน
ขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

“ก็ได้” ฉันผมจะประกาศขายบ้านของคุณซะ อนาคตถ้าคุณ
อยากได้บ้านคืน ก็ไปตามซื้อคืนจากเจ้าของบ้านคนใหม่เอาเองแล้วกัน
แต่ผมก็ไม่รับประกันนะ ว่าเขาจะยอมขายบ้านคืนให้คุณหรือเปล่า...
เห็นพี่ชายคุณบอกผมว่าคุณรักบ้านหลังนี้มาก มันคงจะน่าเสียดาย
เหมือนกันนะถ้าต้องตกไปอยู่ในมือของคนอื่น”

คำขู่ของเมลิกทำให้มนิสราเลิกคิ้วสูงด้วยความฉงน “นี่คุณพูด
อะไรของคุณเนี่ย ก็ในเมื่อคุณได้จำนองบ้านจากธนาคารคืนให้พี่ชายฉัน
ไปแล้วนี่ แล้วบ้านมันก็เป็นของพี่ชายฉัน ฉะนั้นคุณมีสิทธิ์อะไรไม่ทราบ
ที่จะมาประกาศขาย”

“แล้วใครบอกคุณว่าบ้านมันยังเป็นของพี่ชายคุณอยู่ล่ะ”

“อ้าว ก็ถ้าบ้านไม่ใช่ของพี่ชายฉัน แล้วมันเป็นของใคร อย่าบอกนะว่า...”

“ก็เป็นของผมนะสิ” เมลิกเอ่ยตอบ พร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้ฟังอย่างรวบรัดที่สุด “เพราะหลังจากการไถ่จำนองจากธนาคาร ผมก็ได้ทำสัญญากับพี่ชายของคุณ ด้วยการให้ตัวคุณและบ้านหลังนั้นมาเป็นหลักประกัน ว่าพี่ชายคุณจะไม่เบียดหนี้ผม และหากมีการขดีใช้หนี้สินจนหมดแล้ว จะถือว่าสัญญานับเป็นอันลบล้างแล้ว ผมก็จะโอนบ้านคืนให้ ซึ่งพี่ชายของคุณก็เซ็นสัญญายินยอม แล้วก็จัดการโอนบ้านหลังนั้นให้กลายเป็นของผมเรียบร้อยแล้ว”

กล่าวจบก็หันไปเปิดลิ้นชักโต๊ะทำงานที่อยู่ข้างตัว แล้วหยิบหนังสือสัญญาระหว่างเขากับธรรมรัชส่งให้มนิ سراเพื่อยืนยันคำพูด โดยภายในหนังสือสัญญานับนั้น มีสำเนาบัตรประชาชนของธรรมรัชแนบเอาไว้ ช้ำยังเห็นรับรองด้วยลายมือที่มนิ سراจำได้ว่าเป็นของพี่ชายตัวแสบไม่มีผิดเพี้ยน

หญิงสาวกลอกตาไปมาพาลางพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ... จะบ้าตาย มีพี่ชายดีๆ ที่ไหนเขาทำกับน้องแบบนี้บ้างฮะ เริ่มจะมันใจขึ้นมาร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วว่าธรรมรัชหาใช้พี่ชายร่วมสายโลหิต แต่คือเจ้ากรรมนายเวรที่มาในรูปแบบของคนในครอบครัว “พี่ชายฉันเซ็นยินยอม แต่ฉันไม่ได้ยินยอมด้วยสักหน่อย คุณจะมาบังคับและกักขังหน่วงเหนี่ยวฉันไม่ได้ มันผิดกฎหมาย ฉันแจ้งความเอาผิดคุณได้นะ”

“แล้วใครบอกว่าผมบังคับคุณกันละ คุณจะยอมหรือไม่ก็แล้วแต่ตัวคุณเลย ผมไม่ได้คิดจะบังคับขึ้นใจหรือกักขังหน่วงเหนี่ยวคุณอยู่แล้ว และตามข้อความที่ระบุในหนังสือสัญญา ก็แค่ให้คุณมาทำงานที่นั่นในฐานะลูกจ้างของผม แล้ววันหยุดหรือนอกเวลางาน คุณจะไปขึ้นข้างลงม้าที่ไหนก็ได้ ผมไม่ได้ห้าม เพียงแต่ว่าคุณต้องมาทำงานตามเวลา และพักอาศัยอยู่ที่นั่นเท่านั้น”

“แล้วถ้าฉันไม่ยอมทำตามสัญญาล่ะ คุณจะทำอะไรฉันได้”
คนตัวเล็กถามพลางเชิดหน้าขึ้น ท่าที่ท้าทาย

“ผมจะไปทำอะไรคุณได้ล่ะ เพียงแต่ว่าหากคุณไม่ทำตามสัญญา
ที่พี่ชายคุณได้ตกลงไว้กับผม ผมก็จะจัดการขายบ้านแสนรักของคุณ
ก็เท่านั้นเอง” คำอธิบายของเมลิคทำเอามนสิราขมวดคิ้วแน่น

“นี่เดี๋ยวนะ ในเมื่อคุณก็ได้บ้านพร้อมที่ดินของพี่ชายฉันไปเป็น
หลักประกันแล้วนี่ คุณยังจะต้องการฉันไปเป็นตัวประกันทำไมอีก
ไม่ทราบ มันไม่มากไปหน่อยหรือคุณ”

“อะไรที่ว่ามากไป บ้านของคุณน่าจะราคาประเมินแค่สิบล้านกว่าบาท
แต่ที่พี่ชายคุณเป็นหนี้ผม มันเป็นจำนวนเงินมากถึงยี่สิบล้านบาท
เชียวนะ เกิดพี่ชายคุณใช้วิธีไม่มี ไม่หนี ไม่จ่ายขึ้นมา ผมก็ขาดทุน
ย่อยยับนะสิ ฉะนั้นการที่ผมให้คุณเอาตัวเข้าแลกด้วยอีกคน มันก็
สมเหตุสมผลแล้ว”

“ฮะ? ยี่สิบล้านบาท” มนสิราเบิกตาโพลงขึ้นด้วยความตื่นตกใจ
รู้สึกคล้ายว่ามีมือไม้ของเธอกำลังอ่อนแรงลง อยากได้ยาดมลัทธิห้าหลอด
มาสูดเข้าปอดลึกๆ ให้หายวิงเวียนศีรษะ...เมื่อสักครู่นี้ไม่ได้หุ่ฟาดไป
ใช่ไหม “แล้วฉันจะไปหาเงินที่ไหนมาใช้คืนได้หมดล่ะเนี่ย”

“ก็มาทำงานกับผมนี่ไง ผมไม่ได้ให้คุณทำฟรีๆ นะ แต่จะจ่าย
เงินเดือนให้คุณด้วย เดือนละสองหมื่นห้าพันบาท โดยที่คุณสามารถ
เจียดเงินมาใช้หนี้ผมได้ตามสะดวก แถมผมยังไม่กำหนดเวลาของการ
ผ่อนชำระหนี้ด้วยอีกต่างหาก ฉะนั้นคุณก็คิดเอาเองแล้วกัน ว่าข้อเสนอ
ของผมมันคุ้มค่าหรือเปล่า” เมลิคว่าพลางยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ ก่อน
ค่อยๆ คลายอ้อมแขนเพื่อปล่อยตัวหญิงสาว

มนสิราลุกขึ้นยืนก่อนจะขยับตัวจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง แล้ว
เดินไปทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับโต๊ะทำงานของชายหนุ่ม
ท่าที่คล้ายกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก...จะว่าไป เงินเดือนสองหมื่นห้าพันบาท

แถมฟรีที่พัก ไม่ต้องวิ่งหนีเจ้าหน้าที่ บ้านก็ไม่ถูกยึด นับว่าคุ้มค่าพอควร...

“แล้วที่คุณจะให้ฉันมาทำงานที่นี้เนี่ย มันคืองานอะไร” เมื่อน้ำเสียงของหญิงสาวจะอ่อนลง หากสีหน้ายังคงดูไม่ค่อยไว้วางใจชายหนุ่มเท่าที่ควร “เอ๊ะ หรือว่างานอย่างว่า นี้คุณ ฉันบอกไว้ก่อนเลยนะว่าถ้าจะให้ฉันมาทำงานรับใช้เป็นที่อาศัยบำเรอกามให้คุณละก็ นอกจากฉันจะไม่ยอมทำแน่ๆ ฉันจะแจ้งความเอาผิดคุณด้วย ข้อหาค้าประเวณีและล่วงละเมิดทางเพศ”

“ไม่ใช่ ผมให้คุณมาทำงานที่นี้ก็จริง แต่ไม่ใช่งานบำเรอกาม บ้าบออะไรของคุณทั้งนั้นแหละ เอ...หรือว่าจริงๆ แล้วคุณอยากจะมาเป็นนางบำเรอให้ผม”

“โอ้บ้า อย่ามามีความกกับฉันนะ” มนสิรารีบสวนทันควัน แก้มทั้งสองข้างแดงช้ำราวกับคนจิบใช้

“แค่คนรับใช้เฉย งานของคุณ นั่นคือการมาเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของผมเท่านั้น”

“คนรับใช้ส่วนตัว?” มนสิราทวนคำ “อะไรคือคนรับใช้ส่วนตัว”

“ก็คนรับใช้ ที่มีหน้าที่ปรนนิบัติพัดวี คอยอยู่ใกล้ๆ ผมตลอดเวลา เหมือนเงาตามตัวไงคุณ” เมลิตตอบพลางแย้มยิ้มกว้างอย่างคนอารมณ์ดี “ผมก็แค่อยากให้คุณได้มีโอกาสลิ้มรสความรู้สึกรถึงการตกเป็นเบี้ยล่างดูบ้าง เหมือนที่คุณเคยทำกับผมเอาไว้ตอนเด็กๆ ไง นี่ผมรับรองเลยนะว่าจะจัดให้คุณร้องเองๆ เลยแหละ”

มนสิราหน้าเสีย...นี่คนยะ ไม่ใช่สัตว์เลี้ยง จะได้ร้องเองๆ เหมือนสุนัขโดนน้ำร้อนลวกเช่นนั้น คนตัวเล็กสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จนเต็มปอดพยายามสะกดกลั้นอารมณ์คุกรุ่นที่อยู่ภายในใจ แต่พอลองนึกดูดีๆ ก็พบว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ มันช่างตรงเผงกับสิ่งที่เธอเคยทำกับเมลิตเอาไว้ในวัยเด็ก...นี่ใช่ไหมที่เขาเรียกว่าเวรกรรมตามทัน แต่ไม่ทราบว่าจะตามทันไปหรือเปล่า จะรอชาติหน้าไม่ได้หรือ แค่นี้ชีวิตยายเอย

มันก็ฟังพินาศมากพอแล้วนะ

“จันเริ่มงานวันนี้เลยก็แล้วกันนะคุณ” เสียงหุ้มต่ำสรุปความช่วยเรียกภรรยาให้หลุดออกจากห้วงความคิด ครั้นตั้งสติได้ก็จึงตามองว่าที่เจ้านายราวจะกินเลือดกินเนื้อ

“บ้า เริ่มงานอะไร ฉันยังไม่ได้ตกลงยินยอมที่จะทำตามคำสั่งสัญญาของคุณกับพี่ชายฉันสักหน่อย”

“จะทำหรือไม่ทำก็รีบตัดสินใจมาลัทธิที่คุณ นี่ผมให้เงินเดือนคุณตั้งสองหมื่นห้าเซียวนะ คุณจะทยอยใช้หนี้ผมเท่าไรก็ได้ตามสะดวกหนี้หมดเมื่อไร คุณก็จะเป็นอิสระเมื่อนั้น”

คำพูดของเมลิคทำเอาภรรยารู้สึกซาบซึ้งเสียจนน้ำตาแทบไหลอาบไปถึงตาตุ่ม เริ่มสับสนว่าเธอควรจะดีใจหรือเสียใจกันแน่

“โอ้โฮ เป็นพระคุณมากค่ะ หนี้ยี่สิบห้าล้านกับเงินเดือนสองหมื่นห้า นี่ต่อให้ฉันหักเงินเดือนเต็มจำนวนมาชดใช้หนี้คุณทุกเดือน ก็ใช้เวลาแค่...” ภรรยาชะงักคำพูดไว้เพียงเท่านั้น ก่อนจะหาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าขึ้นมาคิดเลข “แปดสิบสามปีเองกว่าจะหมดหนี้...ฮึ นี่ฉันนึกภาพไม่ออกเลยนะคุณ ว่าระหว่างหมดหนี้กับหมดลมหายใจ อันไหนจะหมดก่อนกัน”

หญิงสาวพูดประชดกลายๆ เมลิกอดหัวเราะออกมาไม่ได้ กระนั้นก็ยังอุตสาห์พูดปลอบใจอดีตเพื่อน “เอาน่าคุณ พี่ชายคุณก็บอกว่า จะรีบไปทำงานหาเงินมาชดใช้คืนผมให้เร็วที่สุด ดังนั้นก็เป็นไปได้ว่า คุณอาจจะทำงานอยู่ที่นี้แค่อีกไม่นานก็ได้ ใครจะไปรู้...แต่ถ้าคุณไม่ยอมทำตามข้อตกลงในหนังสือสัญญาแล้วผมตัดสินใจขายบ้านของคุณทิ้งไปเสียก่อน ก็อย่ามาเสียใจทีหลังแล้วกันนะ เพราะถือว่า คุณเป็นคนเลือกเอง”

คำพูดของเมลิคทำเอาภรรยาคิดหนัก คนตัวเล็กพยายามคิดทบทวนไปมาอยู่หลายตลบ จนท้ายที่สุดก็ยินยอมตอบไปแต่โดยดี

“เออๆ งั้นฉันยอมทำงานที่นั่นก็ได้”

“ดีมาก ว่าง่ายแบบนี้สิ ถึงจะดูน่ารัก...งั้นก็ไปเปลี่ยนชุดเลยไป”

“ชุดอะไร ทำไมต้องเปลี่ยน” มนิสรารีบถามกลับ พยายาม
นึกภาพตาม...หรือจะเป็นชุดที่มีลักษณะวับๆ แวมๆ อารมณ์ประมาณ
คอสเพลย์แม่บ้านตามสไตล์ญี่ปุ่น...

“บอกให้ไปเปลี่ยนก็ไปเถอะน่า ผมให้คนเตรียมชุดเอาไว้ให้แล้ว
พอเปลี่ยนเสร็จก็รีบมาให้ผมดูด้วยล่ะ”

มนิสราจ้มลงมองตัวเองในชุดผ้าถุงสำเร็จสีเหลืองทอง พิมพ์
ลายดอกไม้ขนาดใหญ่สีน้ำเงิน ความยาวครึ่งแข้ง ตัวเสื้อเป็นเสื้อ
คอกระเช้าสีชมพูบานเย็น มนิสราเนียกย่อนไปถึงค่านิยมการแต่งกาย
ของสตรีในสมัยโบราณ ซึ่งมักจะนุ่งผ้าและห่มสไบเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกัน
อย่างสิ้นเชิง อีกทั้งยังมีการนุ่งห่มสีต่างๆ ตามวัน...มันคงจะดีไม่ใช่น้อย
ถ้าเวลานี้ยังคงอยู่ในศตวรรษที่สิบแปด ทว่าความเป็นจริง...

นี่มันศตวรรษที่สิบเอ็ด ไม่มีใครเขาแต่งกายแบบนี้กันแล้ว!

“นี่คุณ นุ่งชุดแม่บ้าน หรือชุดแม่ของคุณทวดกันแน่ฮะ”

ครั้นเปิดประตูเข้ามายังห้องทำงานของเจ้านายหนุ่ม มนิสรา
ก็ไถยวายเสียงดังลั่น ยอมรับว่าความเป็นจริงผิดจากที่เธอคาดเดาเอาไว้
มากโข ซึ่งทันทีที่ชายหนุ่มเห็นสภาพเธอในชุดนี้ เขาก็ออกอาการขำ
จนต้องคัดท้องแข็ง ผิดกับคนใส่ที่ทำหน้าถ่มทิ้ง ประหนึ่งเพิ่งไป
กินรังแตนมหาหมาดๆ

“อะไรกันคุณ นี่แหละคลาสสิกจะตาย” เมลิกพูดไปก็หัวเราะไป
ครั้นเหลือบตามองดอกกุหลาบปลอมสีแดงดอกใหญ่ที่ประดับอยู่บน
ศีรษะของหญิงสาวก็ยิ่งระเบิดเสียงหัวเราะดังขึ้นไปอีก เมื่อวานเขา
อุตส่าห์ให้คนออกไปสรรหาทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับเหล่านี้มาเพื่อ
มนิสราโดยเฉพาะ และดูที่ว่าเธอน่าจะถูกใจมันมาก จึงทำหน้าอคอหก

เป็นปลาทุแม่กลองเช่นนั้น

“คลาสสิกกับผิอะไรวะ นี่ถ้าถอดขวดเหล้าขาวด้วย ฉันได้กลายเป็นลายของร่างสองไปแล้วนะ” มนิสราออกอาการจุกจิก เพราะไม่ใช่แค่เจ้านายหนุ่มที่ปฏิบัติต่อเธอเหมือนเป็นตัวตลก แต่ลูกจ้างคนอื่นๆ ที่เดินขวักไขว่ไปมาภายในคฤหาสน์ก็พลอยหัวเราะเยาะเธอกันแทบทุกคน

“ก็สวยดีนะคุณ รู้ไหมว่าชุดนี้เหมาะสมกับคุณมากเลย แล้วก็ได้ไม่ได้มีแค่ชุดเดีวนะ แต่ผมเตรียมไว้ให้คุณอีกตั้งเจ็ดชุด เจ็ดสีชนิดที่เจ็ดวันใส่ไม่ซ้ำกันเลย ฉะนั้นคุณต้องขอบคุณผมถึงจะถูกต้อง” เจ้านายหนุ่มเอ่ยทวงบุญคุณในขณะที่กลั้วหัวเราะไปด้วย มนิสรา ยกมือขึ้นทำเอว ท่าทีของเธอไม่ได้ดูสำนึกในบุญคุณของชายหนุ่มเลยแม้แต่น้อย

“ก็ถ้าสวย แล้วทำไมต้องเป็นฉันคนเดียวด้วยล่ะที่ต้องแต่งตัวแบบนี้ ในเมื่อแม่บ้านคนอื่นๆ เขาก็สวมชุดธรรมดาทั้งนั้น” เมื่อถึงนี้ เธอเห็นพวกเขาต่างสวมเพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวคู่กับกางเกงขาวาวสีด้าดูสภาพเรียบร้อยเป็นปกติ ไม่ยกจะเห็นใครแต่งตัวแปลกประหลาดชนิดที่ว่าไม่เกรงใจผีสังเทวดาหรือผีบ้านผีเรือนอย่างเช่นชุดที่เธอสวมใส่อยู่เลย

“ก็คนอื่นเขาเป็นแม่บ้านธรรมดา แต่คุณนะเป็นแม่บ้านส่วนตัวของผม ระดับ Very Very Important Person อย่างคุณ จะให้แต่งตัวเหมือนกับคนอื่นเขาได้อย่างไร”

อ้าวเธอ...นี่สรุปว่าเธอต้องภูมิใจใจซะใหม่ ที่เจ้านายอุตสาหะยกกระต๊อบให้อยู่เหนือกว่าคนอื่นๆ “ไม่รู้แหละ ฉันไม่ยอมใส่ ฉันจะเปลี่ยนกลับไปใส่ชุดเดิม”

ว่าแล้วก็หันหลังขวับ เดินฉับๆ ไปเกือบจะถึงประตูห้อง ทว่าเสียงที่ดังแทรกขึ้นเบื้องหลังทำให้มนิสราต้องจำใจชะงักฝีเท้าไว้ก่อน

“ก็ได้ แต่ถ้าคุณเปลี่ยน ผมจะหักเงินเดือนคุณ เพราะถือว่าคุณไม่ทำตามคำสั่งของนายจ้าง อ้อ...แล้วก็รวมไปถึงที่คุณกำเริบเลียบสานกล้ำด่าว่าและต่อปากต่อคำกับเจ้านายด้วยนะ ผมจะหักเริ่มต้นที่ครึ่งละห้าร้อยสิ้นเดือนก็ค่อยรวมยอดแล้วหักออกจากจำนวนเต็มอีกทีก็แล้วกัน แพร่ดี”

อะไรกัน! อะอะก็หักเงินเดือน ไม่ทราบว่ามันมีปมกับการถูกรีดไถมาก่อนหรืออย่างไรนะ...มนิสราสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด พลังกัดฟันพูด “รีดเลือดกับปูเง่งจิ้งนะ”

“ผมเป็นนักธุรกิจนะคุณ อะไรที่ลงทุนไปแล้วไม่ได้ประโยชน์ ผมไม่ทำหรอก”

“แล้วการที่ลงทุนยี่สิบห้าล้านเพื่อเอาเงินมากล้านแก่งแย่งแย่งมันมีประโยชน์มากนักหรือไง”

“มีสิ ก็มีผู้หญิงบ้าง บอๆ มาให้แก่งแย่งแบบนี้ สนุกดีออก คลายเครียดได้อย่างดีเลยนะคุณ” “แล้วก็หลุดขาออกมาอีกะลอก

หากไบหน้าสวยหวานของหญิงสาวรูปร่างผอมบางกลับแลดูถมิ่งทิ้ง รวากับจะกินเลือดกินเนื้อผู้ชายตรงหน้าก็ไม่ปาน “ฮึ! อยากตลก อยากหัวเราะ อยากคลายเครียดว้างนี้”

“อือ” ตอบสั้นๆ พลังพยักหน้ารับ

“แล้วทำไมไม่จ้างตลกต่างๆ มาเล่นโชว์ให้ดูที่บ้านไปเลยละคุณ จะมาลงทุนมหาศาลขนาดนี้เพื่ออะไรอะ”

“ก็ถ้าจ้างตลกมาเล่น ผมก็อดเอาคืนคุณสิ”

คำตอบตรงๆ ของเจ้านายหนุ่มทำให้มนิสราผลอหลุดปากแต่ออกมาทันควัน “โรคจิต”

“ว่าไงนะ โรคจิต?” “แล้วก็หันไปหยิบกระดานไวต์บอร์ดซึ่งอยู่ด้านหลังขึ้นมาขีดเส้นตรงสามเส้น ดูคล้ายกำลังนับคะแนนการเลือกตั้ง “ถ้าผมว่าบ้าสองครั้ง โรคจิตหนึ่งครั้ง สรุปรวันนี้คุณถูกผมหักเงินไป

หนึ่งพันห้าร้อยบาทแล้วนะ”

“เฮ้ย เตี่ยวลีคุณ จะรีบหักอะไรเร็วนักหนา ให้ฉันได้มีเวลาปรับตัวบ้างได้ไหม” ว่าแล้วมนิสราภีเดินไปแย่งกระดานไวต์บอร์ดจากเจ้านายหมาดๆ มา เมลิกรีบลุกขึ้นไปกระชากกระดานกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว

“ไม่ได้ นับตั้งแต่คุณก้าวเท้าเข้ามาที่นี่ คุณก็ถือว่าเป็นลูกจ้างของผมแล้ว ฉะนั้นในเมื่อคุณทำผิดกฎ ผมก็ต้องลงโทษ คราวหลังจะได้หลายจាំ”

“แต่ฉันเพิ่งจะทำผิดครั้งแรกเองนะคุณ จะคาดโทษไว้ก่อนไม่ได้หรือไง เคยได้ยินไหมที่เขาว่า สี่ตีนยังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้ลั้งนะ แล้วฉันก็เพิ่งจะเข้ามาเหยียบบ้านหลังนี้ได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงเลยด้วยซ้ำ คุณจะให้ฉันปรับตัวอะไรได้รวดเร็วปานนั้น ฉันเป็นคนนะไม่ใช่กิ้งก่าจะได้เปลี่ยนสีปี๊บบีบตามใจชอบ”

“ไม่สน ผมจะหัก” กล่าวพลางถอดกระดานไว้แน่น

ท่าทีของชายหนุ่มทำเอามนิสราภีจะมีน้ำโพขึ้นมาเล็กๆ คนอะไรหน้าเนื่อใจเสื่อเสียวจริง “เอ๊ะ ก็บอกว่ายังไม่ให้หักไง นักโทษทำผิดครั้งแรกยังมีการรอลงอาญาเลยนะคุณ เรื่องเล็กๆ แค่นี้จะปล่อยผ่านไปก่อนไม่ได้หรือไง ส่งกระดานมาให้ฉันเลย ฉันจะลบ”

สาธยายจบก็รีบคว้ากระดานมาจากชายหนุ่ม เมลิกยื้อกลับพร้อมประกาศชัด “ไม่”

“เอามา”

“ก็บอกว่าไม่ไง”

และแล้วสงครามกระดานไวต์บอร์ดก็บังเกิดขึ้น ทั้งคู่ต่างพยายามยื้อแย่งกันไปมาอย่างไม่มีใครยอมใคร มนิสราภีรวบรวมแรงกำลังทั้งหมดที่มี เกือบจะยึดกระดานขนาดเล็กมาครอบครองได้สำเร็จแล้วเชียว แต่เมื่อเมลิกกระชากอย่างแรงทีเดียว ก็เป็นผลให้ร่างพอมบางเซลดลา

ล้มลงไปทาบหัวกับเจ้านายหนุ่ม

“ว้าย!” มนีสราหวีดร้องเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ

โชคยังดีที่เมลิคหางายหลังลงไปนั่งบนเก้าอี้ทำงานได้แบบพอดีพอดี ไม่เช่นนั้นนั้นเขาคงได้ลงไปนอนค้ำก้อยู่กับพื้นโดยที่หน้าจะถูกหญิงสาวทิ้งตัวลงมาทับเอาไว้...ไม่ซีไครงหักก็คงจะมีปอดแตกกันบ้าง

มนีสราเบิกตาโพล่ง ใบหน้าของเธอกับเขาห่างกันเพียงแค่นี้ไม่ถึงคืบจนรับรู้ได้ถึงลมหายใจอ่อนๆ ของอีกฝ่าย กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ที่สุดแสนจะหอมละมุนของชายหนุ่มไชยปะทะจมูก ทุกสรรพสิ่งรอบกายเจี๋ยบงันราวกับโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ ยังดีที่กระดานไวต์บอร์ดกั้นกลางระหว่างหน้าอกของทั้งคู่เอาไว้พอดี ไม่เช่นนั้นนั้นปทุมธันคู่งามของมนีสราคงได้บาดเจ็บเดียวกับแผลงอกกำยำไปเรียบร้อยแล้ว

เนิ่นนานกว่าที่มนีสราจะค่อยๆ ได้สติ รู้สึกเหมือนหัวสมองเบาโหวงเหวง ในขณะที่เจ้าก้อนเนื้อข้างซ้ายกลับเต้นเร็ววิ่วจนแทบไม่เป็นจังหวะ...นับว่าเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เธอได้ใกล้ชิดกับมนุษย์เพศชาย นอกจากบิดาและพี่ชาย หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดก่อนจะค่อยๆ หยดกายลุกขึ้น ทว่าจู่ๆ เจ้านายหนุ่มก็ใช้มือทั้งสองข้างโอบรัดร่างของเธอเอาไว้ ทำเอามนีสราขวัญหนีดีฝ่อ

“นี่คุณ จะกอดฉันไว้ทำไมเนี่ย ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ”

ริมฝีปากหยักลิศคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ นัยน์ตาวาววับ จับจ้องไปที่หญิงสาว ราวกับราชสีห์ที่จ้องจะตะครุบเหยื่ออันโอชะ

“ก็ในเมื่อคุณไม่ยอมให้ผมหักเงินเป็นการลงโทษ งั้นผมก็จะเปลี่ยนวิธีลงโทษเสียใหม่”

“อะไร” คนตัวเล็กรีบย้อนถาม ลมหายใจกำลังติดขัด “คุณจะทำอะ...อู๊ป”

เสียงใสกลืนหายลงไป nel ลำคอ ทันทันทีที่ถูกเจ้านายหนุ่มทาบริมฝีปากลงมาปิดทับเอาไว้ มนีสราพยายามดิ้นสุดแรงเกิด แต่ก็

ไม่อาจตัดทานพละกำลังของชายหนุ่มรูปร่างกำยำเอาไว้ได้ เมล็ดค่อยๆ ลี้มรสริมฝีปากบางเฉียบอย่างทะนุถนอม สัมผัสอ่อนโยนราวกับผีเสื้อที่กำลังดูดกลืนน้ำหวานจากเกสรดอกไม้ พลอยทำเอาร่างเล็กที่อยู่ในอ้อมกอดเผลออ่อนระทวยไปโดยไม่ได้ตั้งใจ ยังไม่ทันที่เรื่องจะเลยเถิดไปถึงไหนต่อไหน จู่ๆ ประตูบานใหญ่ก็ถูกเปิดออก

“เซอร์ไพรส์...ว้าย!”

เจ้าของเสียงปริศนากริรธังดังสนั่น ทันทันที่เข้ามาทันเห็นภาพตัดสีคาตา มนิสราและเมล็ดลูกพรวดแทบจะพร้อมเพรียงกันในทันที กระดานไวต์บอร์ดเลื่อนหล่นลงไปกองอยู่ที่พื้น มนิสราหันมองหญิงสูงวัยที่กำลังยืนทำหน้าที่มิ่งหึ่งอยู่หน้าประตูด้วยความฉงน...เขาคือใครกันหนอ

“เอ่อ...คุณแม่ มาได้ยังไงครับ” เมล็ดเอ่ยถามน้ำเสียงสิ้นเครื่องเล็กน้อย ยิ้มแห้งราวกับเด็กน้อยที่กระทำความผิดแล้วถูกมารดาจับได้ “ทำไมไม่เห็นบอกผมล่วงหน้าเลย ผมจะได้ไปรับที่สนามบิน แล้วนี่คุณพ่อล่ะครับ มาด้วยกันหรือเปล่า”

ชายหนุ่มพยายามชวนคุยเพื่อบายเบี่ยงความสนใจ แต่นอกจากภาคินี่จะไม่ตอบคำถามเหล่านั้น เธอยังหันมากวาดสายตามองหญิงสาวซึ่งยืนตัวลีบอยู่ข้างบุตรชายตั้งแต่หัวจดเท้า สีหน้าแสดงถึงความไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่อง ตอบแม่มาเดี๋ยวนี้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร อย่าบอกนะว่าเป็นนางบำเรอของลูกอีกคน”

“เอ่อ...นางบำเรออะไรกันครับ คุณแม่เข้าใจผิดไปใหญ่แล้ว”
เมล็ดรีบปฏิเสธ

มนิสราเพิ่งจะรู้ว่าตัวเองคือชนวนเหตุ จึงค่อยๆ ถอยออกจากวงสนทนา แต่ไม่ทันไรแขนเล็กของเธอก็ถูกเจ้านายหนุ่มคว้าเอาไว้ มินหน้าซำเขายังใช้ท่อนแขนกำยำเกี่ยวรั้งตัวเธอมาสวมกอด ก่อนประทับ

จุ่มพิตหนักๆ ลงบนศีรษะของหญิงสาว แล้วประกาศเสียงดังฟังชัด
“ก็เอียนนี้แหละครับ ว่าที่ลูกสะใภ้ตัวจริงของคุณแม่”

“ก็ येยนี่แหละครับ ว่าที่ลูกสะใภ้ตัวจริงของคุณแม่”

มนิสรารู้สึกคล้ายกับว่าตนเองกำลังประสบหกลอน เมื่อได้ยินเสียงของเจ้านายหนุ่มดังแว่วขึ้นมาในโสตประสาทซ้ำไปซ้ำมาแทบจะตลอดเวลา...ยังไม่ทันเข้ารับตำแหน่งคนใช้ส่วนตัวของชายหนุ่ม จู่ๆ สถานภาพของเธอก็ถูกสลับเปลี่ยนไปเป็นว่าที่ภรรยาของมหาเศรษฐีหนุ่ม แทนเสียอย่างนั้น ไม่อภักดิ์ขวัญแขวนกันบ้างก็ให้มันรู้ไปสิ

ก็อก ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูห้องน้ำทำเอามนิสรสะดุ้งโหยงสุดตัว ยังไม่ทันได้โต้ตอบอะไรไป เสียงแว่วๆ ที่ดังคล้ายเสียงกระซิบก็ดังขึ้นหน้าประตู “ทำอะไรอยู่ ไปนอนหลับในห้องน้ำหรือไงคุณ”

มนิสรากลอกตาไปมาด้วยความรำคาญ นึกถึงปั๊บก็โผล่มาบ๊ีบตายยากตายเย็นเสียจริงพ่อคุณ...ร่างผมบางริบลุกลงจากซักโครก ซึ่งถูกใช้เป็นที่นั่งพักสงบจิตสงบใจชั่วคราวออกมาเปิดประตูให้กับเจ้านายหนุ่ม ดวงตากลมโตฉายแววไม่พอใจ “อะไร คนจะเข้าห้องน้ำเร่งคนเข้าห้องน้ำมันบาปนะคุณ”

“ก็ทำไมมันนานนักล่ะ ผมจะให้คุณรีบเข้าไปทำความรู้จักกับคุณแม่ของผม” สีหน้าคนพูดแลดูเป็นกังวลไม่น้อย

หากมนิสรหาได้เก็บมาใส่ใจ...ก็นั่นมันปัญหาของเขา ไม่ใช่ปัญหาของเธอสักหน่อย นี่เธอยังไม่ได้เช็กบิลเรื่องที่เธอควยโอกาสจวบเธอเมื่อสักครู่เลยนะ “เพื่อ? ฉันไม่ใช่ว่าที่ลูกสะใภ้ของคุณจริงๆ สักหน่อยทำไมคุณไม่เอาแฟนตัวจริงของคุณมาแนะนำตัวกับแม่คุณล่ะ”

“ผมไม่มีแฟน” เมลิตตอบชัดเจน

มนิสราห์ที่ตามอง...อย่างอิตานีอะนะไม่มีแฟน มองลงมาจาดาวอังคารยังรู้เลยว่าสะตอตัวพ่อ ที่เมื่อครู่จูบเธอราวกับจะกระชากวิญญาณ ถ้าไม่ใช่ชาชญาและโซโกโซนคงจูบไม่เก่งขนาดนี้แน่ๆ...ต่อให้อมวัดมาพุดยังฟังดูไม่น่าเชื่อถือเลย

“แล้วทำไมต้องเป็นฉันด้วยซะ คุณรวยไม่ใช่เธอ รวยก็ไปจ้างคนอื่นมาเล่นละครตบตาแม่คุณเองสิ มันไม่ใช่ฐานะการอะไรของฉันสักหน่อย ทำไมฉันจะต้องทำด้วย”

“จะจ้างคนอื่นได้ยังไงกันล่ะคุณ ก็ในเมื่อแม่ผมเห็นว่าผมจูบคุณไปแล้ว แล้วอีกอย่างผมก็แนะนำคุณกับแม่ผมไปแล้วด้วย ว่าคุณคือว่าที่เจ้าสาวของผม เกิดผมเปลี่ยนตัวคนรักบูบับแบบนั้น แม่ผมก็รู้ความจริงนะสิว่าผมโกหก ฉะนั้นคุณจะต้องช่วยผม...นี่ไม่ใช่ประโยชน์ขอร้องนะ แต่คือคำสั่งจากเจ้านาย ถ้าคุณไม่ทำตาม ผมจะหักเงินเดือนคุณจริงๆ ด้วย”

เอาอีกแล้ว มุกตลกๆ เออะอะอะไร ไม่ได้ตั้งใจจะหักเงินเดือนน่ารำคาญจริงๆ...นี่คิดว่าคนอย่างยายเอยมันโง่ดักดานมากหนักหรือไง ก็ในเมื่อท่าทางของเจ้านายหนุ่มดูร้อนอกร้อนใจถึงปานนั้น มองแวบเดียวก็เดาออกว่าเรื่องนี้ น่าจะค่อนข้างสำคัญสำหรับเขามากเลยที่เดียว... ดังนั้น แม้ว่าเมื่อครู่เขาอาจจะป่วนไฟเหนือกว่า แต่เสียใจด้วยนะ ที่ตอนนี้คนที่ดูจะเป็นต่อคงเป็นใครไปไม่ได้้นอกจากเธอ!

“นี่คุณ อย่างมาบังคับกันได้ไหม ก็ฉันทำไม่ได้ ฉันเล่นละครไม่เป็น เสร็จก็ไม่เก่ง แถมยังถือศีลทำอีกด้วย จะให้ฉันมาพุดมุกสาแบบนั้นเนี่ย มันผิดศีลนะคุณ” มนิสราห์ยกมือขึ้นกอดอก ดวงตากลมโตะทั้งสองข้าง เหลือบมองไปมา ทำที่ยึกยักคล้ายกับว่ากำลังรู้สึกหนักอกหนักใจ “ตั้งแต่เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ แค่นี้พุดเรื่องโกหกฉันยังไม่กล้าทำเลย อยู่ดีๆ คุณจะให้ฉัน...”

“ลิปส์” เมล็ดพุดทะเลลูกกลางปล้อง ประโยคอารมณ์บทรของ

มนิสราจึงหล่นหายลงไปในลำคอ “ถ้าคุณยอมสวมบทบาทเป็นภรรยาปลอมๆ ของผม ผมจะยกหนี้ให้คุณลบล้างบาท จะเอาหรือไม่เอา”

“เอา!”

“**6** ฟังเดินทางมาถึงเหนื่อยๆ ตื่นน้ำผลไม้เย็นๆ ก่อนนะคะ คุณแม่” มนิสรากล่าวด้วยน้ำเสียงหวานใส และบรรจงวางแก้วน้ำส้มคั้นลงบนโต๊ะพร้อมกับของว่างซึ่งถูกจัดใส่จานกระเบื้อง จากนั้นก็ไปนั่งข้างๆ เจ้าชายหนุ่ม ที่บัดนี้เปลี่ยนสถานะภาพเป็นว่าที่เจ้าบ่าวไปเรียบร้อยแล้ว

หญิงสูงวัยในชุดที่ดูมีรสนิยมและค่อนข้างหรูหราจ้องมองมนิสราไม่วางตาที่ทำของเธอดูเหมือนว่ายังไม่ค่อยไว้วางใจหญิงสาวแปลกหน้า ที่บุตรชายอ้างว่าคือว่าที่ลูกสะใภ้เท่าที่ควร “บอกแม่มาทีซีเมลิค ทำไมว่าที่เจ้าสาวของลูกถึงได้แต่งตัวแบบนี้”

“อ้อ พอดีว่าเอยกำลังจะไปปาร์ตี้งานวันเกิดเพื่อนนะคะคุณแม่ แล้วเพื่อเนเขาวางริมไว้ว่า ‘ลำยอง 2563’ เอยก็เลยต้องแต่งตัวแบบนี้ ต้องขอโทษคุณแม่ด้วยนะคะที่ทำให้ตกใจและเข้าใจผิด” มนิสราเตรียมคำตอบเอาไว้ในใจก่อนแล้ว กล่าวจบก็กระพุ่มมือไหว้ขอขมาว่าที่แม่สามีอย่างอ่อนช้อย เรียบร้อยประหนึ่งผ้าพับไว้ อากัปกริยาแตกต่างจากปกติอยู่มากโข

“แต่เนี๊ยะเพิ่งจะสี่โมงเย็นเองนะ ทำไมจัดปาร์ตี้กันเร็วนักล่ะ” ภาคินียกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วจึงเอ่ยถาม ก่อนหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่ม ดวงตาของผู้ที่อาบนำร้อนมาก่อนพินิจพิเคราะห์หญิงสาวแปลกหน้า

“อ้อ ปาร์ตี้มันเริ่มหกโมงเย็นคะ แต่พอดีว่าเอยก็ไม่ค่อยมั่นใจตัวเองเท่าไร ก็เลยลองชุดมาให้พี่ดูก่อนนะคะ ว่าโอเคหรือเปล่า” มนิสราจิบปากจิบคอพูด พลางหันไปส่งสายตาทหวนเยิ้มให้กับว่าที่สามีปลอมๆ “ว่ายังไงคะพี่ ชุดของเอยสวยพอหรือยังคะ”

เมลิคกะพริบตาปริบๆ ด้วยความฉงนกับสรรพนามใหม่ที่เพิ่งจะ

ได้ยืนเป็นครั้งแรก เกือบจะรับมุกที่หญิงสาวส่งต่อมาเป็นทันที ครั้นตั้งสติได้จึงรีบเออออกไปตามน้ำ “อะ...เอ่อ สวยมากครับ สวยมาก ปกติคุณก็สวยอยู่แล้ว แต่วันนี้สวยกว่าทุกๆ วัน”

กล่าวจบก็เอื้อมมือไปกระชับร่างผอมบางให้ขยับเข้ามาแนบชิด แล้วฝังจมูกพิตลงบนศีรษะของหญิงสาว ภาคนี้ออกอาการเหวอเล็กน้อย นานมาแล้วที่เธอไม่ได้เห็นบุตรชายปฏิบัติตัวอ่อนหวานและทะนุถนอม หญิงสาวคนใดมากถึงเพียงนี้ นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ที่ค่อนข้างกระทบกระเทือนจิตใจของชายหนุ่มอย่างรุนแรง เมื่อสี่ปีก่อน...

“ปี่?” หญิงสูงวัยทวนสรรพนามที่เธอเพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรก พลางเลิกคิ้วสูงเป็นเชิงถาม

“อ้อ ก็ย่อมาจากเบบี๋ไงคะคุณแม่ นี่เป็นชื่อเรียกเฉพาะของเอ๋ย กับเมลิคเขา นะคะ ไซ้ใหม่คะปี่” มนิสราแจกแจงแล้วหันไปส่งไม้ต่อให้เมลิคที่ดูท่าว่าจะยังตั้งรับไม่ค่อยทันนัก

“เอ่อ...ไซ้ครับ พอดีเรามีชื่อเรียกเฉพาะที่ใช้กันสองคนนะครับ คุณแม่ อย่างเอ๋ยเนี่ย เขาก็มีชื่อเล่นที่ผมเรียกได้คนเดียวเหมือนกัน ไซ้ใหม่ครับเหม่งน้อยของผม” เมลิคตอบกลับ ก่อนจะหันมาส่งยิ้มอ่อนหวานให้ร่างผอมบางที่อยู่ให้อ้อมแขน ทว่าคนตัวเล็กกลับลอบถลึงตาใส่พลางกัดฟันกรอด

ใจคอจะตั้งชื่อให้เธอน่ารักน่าเอ็นดูกว่านี้หน่อยไม่ได้หรืออย่างไร แล้วลักษณะหน้าผากกว้างอย่างเธอ เขาไม่เรียกว่าหัวเหม่งย่ะ แต่เรียกว่า โหงวเฮ้งดี...นี่ถ้ารู้ว่าอิตาเมลิคจะตั้งสรรพนามให้เธอแบบนี้ เธอคงจะตั้งชื่อเล่นเขาว่าหนอนน้อยเสียก็ดี เอาให้อับอายแทบแตกแผ่นดินหนี ทุกครั้งที่ได้ยินเธอเรียกชื่อนี้ต่อหน้าคนเยอะๆ

แม้ภายในใจจะขุ่นมัว แต่มีอาชีพอย่างมนิสราไม่มีทางเอาเรื่องส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงาน หญิงสาวแสวงห้วงต่อกระซิกกับชายหนุ่มได้อย่างสิ้นไหล ไม่มีพิรุณให้ภาคนี้อู้สึกตะขิดตะขวงใจ เรียกได้ว่า

ฝีมือการแสดงของเธอไม่เป็นรองใคร ประหนึ่งตั้งใจจะคว่ำรางวัล
ตุ๊กตาทองสาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมก็ไม่ปาน

ภาคินีเปลื่อยยิ้มตามให้กับอากัปกริยาของบุตรชายและว่าที่ลูกสะใภ้
เริ่มรู้สึกเอ็นดูมนิสร้าขึ้นมาทีเดียว มองเผินๆ เขาทั้งสองก็ค่อนข้างจะ
เหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก และมันคงจะดีไม่น้อย หากมีใคร
สักคนมาช่วยเยียวยาบาดแผลฉกรรจ์ภายในจิตใจของเมลิค

“แล้วนี่ลูกจะไปปาร์ตี้พร้อมหนูเอ๋ยหรือเปล่านั้น” ภาคินีเปลี่ยน
หัวข้อสนทนา

“อ้อ ตอนแรกผมก็ตั้งใจจะไปกับเอ๋ยครับ แต่ว่าคุณแม่มา
กะทันหันแบบนี้...”

“ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงแม่ แม่เจ็ดแกล็กด้วย กำลังอยากพักผ่อน
อยู่พอดี” สีหน้าของภาคินีแลดูอิดโรย การใช้เวลานั่งอยู่บนเครื่องบิน
นับสิบชั่วโมง บวกกับสภาพอากาศที่ค่อนข้างร้อนจัดของเมืองไทย ทำให้
เธอรู้สึกอ่อนเพลีย

“อ้อครับ แล้วคุณแม่หิวหรือเปล่าครับ กินอะไรมาหรือยัง
ผมจะได้ให้คนจัดเตรียมอาหารไว้ให้”

“แม่กินมาตั้งแต่ลงเครื่องแล้ว ลูกไปเถอะ แม่ขอตัวไปพักผ่อน
ก่อนแล้วกัน ส่วนเรื่องลูกกับหนูเอ๋ย ไว้เราค่อยคุยกันพรุ่งนี้อีกที”
กล่าวจบภาคินีก็ลุกขึ้นเดินฉับๆ ไปยังบันได ห้องนอนของเธออยู่บน
ชั้นสองของตัวบ้าน แม่บ้านสามสี่คนช่วยกันประคองหญิงสูงวัยขึ้นไป
พักผ่อน พร้อมหอบหิ้วกระเป๋าเดินทางใบใหญ่อีกสามใบตามขึ้นไปติดๆ

มนิสรามองตามว่าที่แม่สามมืออย่างไม่วางตา ครั้นเห็นว่าหญิงสูงวัย
เดินหายลับไปแล้ว จึงหันไปหาชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ ก่อนจะลุกขึ้นยืน
พร้อมๆ กับร้องท่อนแซนกำยำให้ลูกขึ้นเดินตาม “มานี่เลย เรามีเรื่อง
ต้องตกลงกัน!”

“จะไปไหน” เมื่อเลี้ยวรถยนต์ออกจากประตูรั้วบ้าน เมลิกก็หันมาถามมนิสราซึ่งนั่งหน้าอ เป็นจวกอยู่บนเบาะนั่งข้างคนขับ หญิงสาวปรายตามองมาที่ชายหนุ่มเล็กน้อยด้วยท่าที่รำคาญใจ ก่อนจะเอ่ยตอบส่งๆ ไป

“คิดเองไม่เป็นหรือไง จะไปไหนก็ไปเถอะ ขอแค่เป็นที่ส่วนตัว ที่มีแค่คุณกับฉัน แล้วก็ต้องไม่มีใครได้เห็นชุดอูบาว์วๆ ที่คุณบังคับให้ฉันใส่ไปด้วย”

“แน่ใจหรือว่าจะให้ผมเป็นคนเลือกสถานที่” เมลิกถามซ้ำคนข้างๆ จึงกระแทกเสียงตอบ

“เออ”

“ก็ได้ แต่อย่ามาไวยวายที่หลังก็แล้วกัน” กล่าวจบก็จัดการดับไฟเลี้ยวซ้ายแล้วหักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าสู่ถนนสายเล็กๆ มนิสราเหลือบตามองซ้ายขวาด้วยความสงสัยว่าเขาจะพาเธอไปไหน แล้วก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อเมลิกหมุนพวงมาลัยเลี้ยวเข้าสถานที่แห่งหนึ่ง ที่ซึ่งบ่งบอกชัดเจนว่านั่นคือ ‘โรงแรมมารูด’

“เฮ้ยๆ นี่คุณทำบ้าอะไรของคุณเนี่ย พาฉันมาที่ไหนทำไม จอดเลยนะ จอด!” มนิสราตวาดแหว๊ด พร้อมหุบไปที่ไหล่ข้างซ้ายของคนขับชายหนุ่มหาได้ชะลอความเร็วลง แต่เลี้ยวรถเข้าไปจอดบริเวณหน้าห้องที่ยังว่างอยู่ พนักงานของโรงแรมรีบวิ่งมารูดมานปิด

ลงจากรถปั๊บก็ถามปั๊บ “พาคณะมาที่นี่ทำไม”

เสียงถามแข็งกระด้างตามอารมณ์ของผู้พูด เมลิกยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ “ก็นี่ที่ส่วนตัว ที่มีแค่คุณกับผม แล้วก็ไม่มีใครเห็นชุดคุณด้วยอีกต่างหาก ไม่ทราบว่าคุณที่ที่ผมเลือกให้เนี่ยมันไม่ตอบใจหรือคุณตรงไหน”

ว่าแล้วก็รีบเท้าเข้ามาใกล้ โดยที่ร่างผอมบางหาได้กระเถิบถอยแม้แต่ก้าวเดียว มนิสราเข็ดไบนั่งขึ้นอย่างหยิ่งทรนง แม้ว่าแท้จริงแล้ว

เธอจะรู้สึกหวั่นเกรงเป็นอย่างมากก็ตาม

“เสแสร้ง! อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ล่ะ ว่าคุณจงใจพาฉันมาที่นี่ก็เพราะตั้งใจจะรวบหัวรวบหางจับฉันทำเมียของคุณจริงๆ ใช้ไหม คุณนี่มันที่เห็นกาม มักมาก คอยดูนะ ฉันจะแจ้งความเอาคุณเข้าตะราง ข้อหา... ว้าย!” เสียงก่นด่าของมนิสรากลายเป็นเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกเมื่อจู่ๆ ก็ถูกชายหนุ่มรวบเอาเล็กขึ้นพาดบ่า มนิสรากรี๊ดร้องและพยายามดิ้นดิ้น แต่ก็ไม้อาจต้านทานพลังกำลังของชายหนุ่มรูปร่างกำยำ

เมลิคนึกอยากได้อะไรสักอย่างมาอุดหูเสียจริง ก็เสียงหวีดร้องแหลมเล็กของมนิสรา นอกจากจะทำให้เขารู้สึกแสบแก้วหู มันยังส่งผลให้เขามีอาการประสาทอีกด้วย ชายหนุ่มแบกร่างผอมบางเดินตรงไปที่ประตูห้องพักอย่างว่องไว ครั้นจัดการลงกลอนเสร็จจึงค่อยโยนผู้หญิงนี้ปากจัดลงบนเตียงหนานุ่มอย่างแรง “นี่คุณ แก้วหูผมเกือบจะแตกเพราะเสียงกรี๊ดของคุณอยู่แล้ว ผมแค่พาคุณมาคุยธุระตามที่คุณต้องการเองนะ ไม่ได้พาเข้าโรงเชือด”

“ก็แล้วทำไมต้องเป็นที่นี้ล่ะ นี่มันโรงแรม่านรุตนะคุณ”

ร่างผอมบางหยัดกายลุกขึ้นนั่งแล้วเถียงกลับ

“มาโรงแรม่านรุตแล้วยังไง มันไม่ได้มีใครเอาปืนจ่อหัวบังคับให้เราทำอะไรกันสักหน่อย คุณนี่เป็นคนแบบไหนกันล่ะ อะอะก็คิดแต่เรื่องใต้โต๊ะดีตลอด ของขาดหรือไง” เมลิคว่าพลางยกท่อนแขนกำยำขึ้นกอดอกแน่น ดวงตาคมจ้องมองไปที่มนิสราอย่างไม่วางตา สีหน้าเหมือนกำลังรำคาญเต็มทน

ใบหน้าสวยหวานซึ่งตรงกันข้ามกับนิสัยแก่นแก้วปรากฏสีแดงผาดบนแก้มนวลเนียนทั้งสองข้าง เธออ้อมอ้อมตอบปฏิเสธไปอย่างไม่เต็มเสียงนัก ยอมรับว่าแอบคิดเลยเถิดไปถึงเรื่องอย่างว่าจริงๆ

“บ้าเหอ ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นสักหน่อย ฉันก็แค่...ไม่ชอบสถานที่แบบนี้ก็เท่านั้น”

“ก็แล้วใครใช้ให้ผมเป็นคนเลือกสถานที่ละ พอผมเลือกให้ ก็ไม่พอใจอีก เรื่องมากจริงๆ”

“ใครจะไปคิดว่าคุณจะมาฉันมาโรงแรมมานะ”

“แล้วจะให้ผมพาไปที่ไหนละ ร้านกาแฟ ร้านอาหาร ร้านหนังสือ หรือแม้แต่คาเฟ่แมว มันก็มีคนอื่นอยู่ด้วยทั้งนั้น แต่ที่นี้ นอกจากจะเป็นที่ที่เราสามารถคุยกันได้แบบส่วนตัว มันก็ยังไม่มีการเห็นคุณ ในสภาพนี้ด้วย” ว่าแล้วก็กวาดสายตามองไปที่เจ้าสาวหมาดๆ ของเขา ตั้งแต่หัวจดเท้า

มนิสราหน้าตึง รีบเถียงกลับ “ก็คุณนั่นแหละ มาบังคับให้ฉัน แต่งตัวแบบนี้ทำไมอะ โรคจิตเธอ”

“ก็ตอนที่ให้ใส่ ผมคิดว่าจะให้คุณอยู่แต่ในบ้านนี่นา ใครจะไปรู้ว่าจู่ๆ แม่ผมจะโผล่มา แล้วคุณก็เป็นคนตื่นคิดขึ้นมาเองว่าจะไป งานวันเกิดเพื่อน ผมก็เลยจำเป็นต้องพาคุณออกมาจากบ้านนี่ไงเพื่อไม่ให้ดูมีพิธี นี่ถ้าคุณไม่เกรงงานวันเกิดเพื่อนขึ้นมา ปานนี้เราคงได้ คุยธุระกันในห้องทำงานของผมแล้ว ไม่จำเป็นต้องมาอดูตัวอยู่ที่โรงแรม รุหนูนี่หรือ”

คำอธิบายของเมลิคทำเอามนิสราเถียงไม่ออก ไบหน้าสวยหวาน เติดยิ้ม แอบขมขมขมขมปากบ่นพึมพำคนเดียวเบาๆ

“ทำไมไม่ควาความช่วยของฉันมันถึงได้เยอะแบบนี้ละ”

“ตกลงว่าคุณต้องการจะคุยอะไรกับผม” เมลิคหลุดตัวลงนั่ง บนเตียงขนาดใหญ่ ดวงตาคมกวาดมองรอบห้อง ซึ่งไม่มีเฟอร์นิเจอร์ ขึ้นใดๆ นอกเสียจากเตียงนอนที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางห้อง ข้างฝายังมี ภาพโปสเตอร์ผู้หญิงในสภาพกึ่งเปลือยติดอยู่ด้วย

“ฉันอยากทำข้อตกลงทางธุรกิจกับคุณ”

เมลิคเลิกคิ้วสูง “ทำไม กลัวผมเบี้ยวหรือ”

“ใช่ เกิดอยู่ดีๆ คุณตกลงหลังฉัน ไม่ยอมยกหนี้ให้ตามที่เรา

ตกลงกันได้ ฉันก็เสียเปรียบฟรีๆ นะสิ เพราะฉะนั้น ฉันกับคุณเราต้อง
ทำหนังสือสัญญาให้ชัดเจน รวมถึงระบุขอบเขตที่คุณจะสามารถกระทำ
กับฉันในฐานะภรรยาปลอมๆ นี้ด้วย” ว่าพลงยกมือขึ้นกอดอก คนอย่าง
มนิสราไม่มีทางปล่อยใ้ใครมาเอาไรด์เอาเปรียบได้ง่ายๆ อยู่แล้ว

“ขอบเขตที่ว่านี้หมายถึงอะไร กลัวเสียตัวเธอ” เมลิตเอ่ยถาม
ไปตามตรง

“ก็แน่นอนสิ ในเมื่อมีผู้หญิงสวยๆ อย่างฉันมานอนร่วมห้อง
กับคุณ อยู่ใกล้ชิดคุณตลอดเวลา มันก็อาจจะทำให้คุณรู้สึกห้วนไหว
ได้บ้างแหละ แต่เสียใจด้วยนะ เพราะฉันจะเก็บความบริสุทธิ์เอาไว้
ให้เฉพาะคนที่ฉันรักเท่านั้น ไม่ใช่ว่าที่สามีปลอมๆ อย่างคุณ” มนิสรา
ว่าพลงฉีกยิ้มกว้าง รวากับภุมมิกภุมมีใจเสียเต็มประดาที่อุตส่าห์รักษา
ความโสดและซิงมาได้จนถึงปานนี้ ผิดกับเมลิตที่ทำหน้าเมื่อหน้าย
ถ่ายศิระะไปมาแล้วถอนหายใจ คล้ายกับว่าไม่ได้เห็นดีเห็นงามกับสิ่งที่
หญิงสาวเต็มใจนำเสนอเลยแม้แต่น้อย

“นมเล็กอย่างกับตุ่มมดแดงก็ต่ออย่างนี้ะเธอคุณ ใครจะไปคิด
พิศวาสลง ถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของผู้ชายจะชอบผู้หญิงสวยๆ แต่
ผู้หญิงหน้าอกแบนราบเหมือนเด็กอนุบาลอย่างคุณ ผมพิศวาสไม่ลง
จริงๆ บอกตรงๆ ว่าเห็นคุณแล้วผมหมดอารมณ์ทางเพศไปเลย”

มนิสรา รู้สึกเหมือนถูกใครเอาก้อนหินมาขว้างใส่หน้าจนชาวบ
ไปชั่วขณะ เมื่อตั้งสติได้จึงรีบเอ่ยสวนผู้ชายปากเปราะ “ฮือ ไอ้คนจิตใจ
ต่ำทราม ผู้หญิงจะสวยหรือไม่สวยเนี่ย เขาดูที่องค์ประกอบหลายๆ อย่าง
รวมกันนะ รูปร่างหน้าตาก็ส่วนหนึ่ง แต่กิริยามารยาท ความคิดและ
นิสัยใจคอต่างหากที่จะเป็นตัวตัดสิน กรุณามองให้ลึกลงไปถึงจิตใจเขา
ได้ไหม ไม่ใช่มองแต่ที่หน้าอกหน้าใจ แล้วคิดแต่เรื่องอย่างว่า”

เมลิตหยักไหล่อย่างไม่ยี่หระ “อ้อ จะบอกว่าตัวเองสวยทั้งภายใน
และภายนอกว่านี่”

“ก็แล้วแต่คุณจะคิด แต่ฉันคิดว่าผู้ชายมักมากในกามที่ชอบมองผู้หญิงที่เปลือกนอกร่างคุณเนี่ย น่าจะมีปัญหาด้านความคิดและสติปัญญาเนาะ ให้ฉันพาไปพบจิตแพทย์ใหม่ หรือไม่ก็เข้าวัด ไปสวดมนต์ นั่งสมาธิ ฟังเทศน์ฟังธรรมดูบ้างก็ได้ เพื่อความคิดต่างๆ ของคุณจะได้สูงขึ้นบ้าง”

มนิสราร่ายยาว ทำเอาเมลิคยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรกๆ พลอยทำหน้าไม่ถูก นี่ไม่ทราบว่าเขาไปสะกดแผลเก่าของเธอเข้าหรืออย่างไร “ไอ้โฮ ผมแค่หยอกเล่นนิดเดียว ด่าจนผมสำนึกผิดแทบไม่ทันเลยนะคุณ แล้วไอ้ที่ว่าผมจิตใจต่ำทรามเมื่อไหร่ ผมหักหัวร่อยนะ ตามกติกา”

“เออ หักไปเลย ฉันยอม แต่ในเมื่อคุณหน้าเลือดกับฉัน งั้นฉันขอหน้าเลือดกับคุณบ้างแล้วกัน” หญิงสาวหาได้เกรงกลัวเจ้าหน้าที่พ่วงตำแหน่งว่าที่สามีของเธอเลยสักนิด ดวงตากลมโตทอดมองไปที่คู่อริหนุ่ม สีหน้าทำทนาย

“หมายความว่าไง คุณจะทำอะไร”

“ก็ไม่ทำไม่ แต่ฉันจะคิดค่าเสื่อมสภาพเพิ่ม” มนิสราระบายยิ้มหวานก่อนแจกแจงรายละเอียด “โอบกอดหนึ่งพัน หอมแก้ม จูบหน้าผาก จูบหัว สองพัน จูบปากทุกรูปแบบ ฉันคิดราคาหมาง่ายหมื่นห้า ถ้าต้องจดทะเบียนสมรสกับคุณด้วยจ่ายเพิ่มหนึ่งล้าน ตอนหย่าฉันจะไม่ขอสินสมรสใดๆ แต่คุณต้องหักหนี้ให้ฉันด้วยอีกห้าล้าน โทษฐานทำฉันเสียราคา สรุปว่าเฉพาะวันนี้ ตอนอยู่ที่ห้องทำงานของคุณคุณหักฉันพันห้า เมื่อไหร่ก็หักหัวร่อย รวมเป็นสองพัน แต่ในส่วนของฉันคุณจูบปากหนึ่งครั้ง จูบหัวสองครั้ง โอบเอวหนึ่งครั้ง วันนี้คุณต้องลดหนี้ให้ฉันสองหมื่น”

เมลิคอ้าปากค้างทันทีที่มนิสรากล่าวจบ นี่ไม่รู้เลยว่าระหว่างเขากับเธอ ใครกันแน่ที่สมควรถูกเรียกว่าหน้าเลือด “โห คุณ จะไม่มากไปหน่อยหรือ นี่ผมไปซื้อกินสภาพสวยๆ ระดับนางฟ้ายังไม่แพงขนาดนี้

เลยนะ”

“อ้าว แล้วคุณจะเป็นเดือดเป็นร้อนทำไมเนี่ย ไหนบอกว่าไม่มีทางพิทวัสผู้หญิงอย่างฉันไง ฉะนั้นถ้าไม่อยากเสียเงินก็อย่าลวนลามฉันบ่อยๆ ลี อ้อ แล้วก็อีกอย่างนะ ฉันกับผู้หญิงชายตัวมันไม่เหมือนกันนะคุณ คุณจะมาเปรียบเทียบกับไม่ได้ ของแบบนี้คุณจะซื้อกินที่ไหน เวลาไหนก็แล้วแต่คุณจะสะดวก...แต่ผู้หญิงที่ลืมิเต็ดดิฉันอย่างฉันเนี่ย มีแค่ชิ้นเดียว หาซื้อตามท้องตลาดไม่ได้หรอกนะบอกไว้ก่อน คุณก็ถือเสียว่าค่าเสื่อมสภาพของฉัน นับเป็นรายได้เสริมเล็กๆ น้อยๆ ก็แล้วกันนะ อย่าลืมนะว่าฉันเป็นหนี้คุณตั้งยี่สิบห้าล้าน ใจคอคุณจะให้ฉันอยู่ให้หนี้ไปอีกแปดสิบปีจริงๆ เหรอ” ว่าแล้วก็กะพริบตาปริบๆ เรียกคะแนนสงสาร หากเมลิกกลับดูเหมือนว่าไม่พึงพอใจกับข้อตกลงของเธอเท่าที่ควร หญิงสาวจึงตัดสินใจเปลี่ยนมาพูดขู่ว่าแบบอ้อมๆ แทน “แต่ถ้าคุณจะไม่ยอมรับข้อตกลงนี้ก็ไม่เป็นไรนะ ฉันยอมกลับไปเป็นคนรับใช้ให้คุณตามเดิม แล้วก็จะสารภาพความจริงทั้งหมดให้แม่คุณฟัง คุณโอเคหรือเปล่าล่ะ”

เมลิกกัดฟันพูดด้วยความรู้สึกมันเขี้ยว นึกอยากหยิกแก้มนวลๆ หนึ่งลัทธิที่สองที่ “หัวหมอนักนະยายตัวแสบ”

“จู้จู้” มนสิราว่าพาลงยกนิ้วขึ้นตะเตะที่ริมฝีปาก “แบบนี้เขาไม่เรียกว่าแสบนะคะว่าที่สามี เขาเรียกว่าแซ่บ!”

กล่าวจบก็หัวเราะคิกคัก ความรู้สึกของการถือไฟเหนือกว่ามันดีแบบนี้เอง จะซี้ไม่เป็นหนัก ขึ้นกเป็นไม้ก็ทำได้ตามใจสั่ง คอยดูเถอะอีตาเมลิก เดี่ยวจะได้รู้ว่านรกของจริงมันเป็นเช่นไร

“ก็ได้ ผมตกลงยอมรับข้อเสนอของคุณ แต่มีข้อแม้ว่า ถ้าเกิดคุณทำความลับระหว่างเราสองคนรั่วไหลไปจนถึงหูแม่ผมละก็ สัญญาก็จะถือว่าเป็นโมฆะทันที”

“อ๊วย คุณไม่ต้องห่วง ระดับฉัน จ้างสิบล้าน ฉันเล่นให้ร้อยล้าน

อยู่แล้ว รับประกันว่าแม่คุณไม่มีทางจับได้แน่นอน” มนิสรากล่าวยืนยันด้วยความมั่นใจ การันตีด้วยรางวัลนักแสดงหญิงยอดเยี่ยมจากการเล่นละครเวทีในสมัยเรียนชั้นมัธยมปลาย “ว่าแต่ ฉันถามอะไรหน่อยสิ ทำไมคุณถึงยอมทุ่มทุนขนาดนี้อะ มันสำคัญมากหรอ นี่ถ้าฉันเป็นคุณ ฉันคงจะว่าจ้างผู้หญิงคนใหม่ในราคาที่ถูกลงกว่ามาแทนที่แล้วนะเนี่ย”

ถึงจะค่อนข้างพึงพอใจในผลตอบแทนมหาศาลจากเจ้านายหนุ่ม แต่มนิสราก็อดที่จะสงสัยไม่ได้อยู่ดี

“แม่ผมเกลียดผู้ชายเจ้าชู้ ถ้ารู้ว่าเราจับกันโดยที่ไม่ได้คืบกัน มีหวังว่าผมคงได้ถูกแม่แพนกวาลแน่ๆ และอีกอย่างตอนแม่อยู่ที่อังกฤษ ผมโกหกแม่ว่ามีคนรักแล้วและที่กำลังจะแต่งงานกัน แต่นึกไม่ถึงว่าแม่จะกลับมาทะเลาะกันแบบนี้ ผมเตรียมการไม่ทัน จึงจำเป็นต้องอ้างไปว่าคุณคือว่าที่เจ้าสาวของผม...นี่ถ้าเกิดแม่รู้ความจริงว่าเรื่องระหว่างเราสองคนเป็นแค่เรื่องโกหก จะต้องโกรธผมมากแค่ไหนๆ” สีหน้าของชายหนุ่มแลดูวิตกกังวลและค่อนข้างเคร่งเครียด

“ก็ถ้าคุณกลัวแม่โกรธ คุณจะโกหกท่านทำไมล่ะ”

“มันจำเป็นนะสิ เพราะแม่ผมกำลังป่วย”

“ป่วย? ป่วยแล้วเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ล่ะ แม่ป่วยคุณก็พาท่านไปรักษาสิ”

เมลิคนิ่งไปพักใหญ่กับคำแนะนำของมนิสรา ก่อนจะค่อยๆ อธิบายความจำเป็นของเขาให้เธอฟัง

“เดือนที่แล้วแม่ผมอัลตราซาวนด์เจอก้อนเนื้อขนาดใหญ่มาก ในมดลูก หมอแนะนำให้รีบทำการผ่าตัดเพื่อเอาก้อนเนื้อนั้นออก แล้วส่งชิ้นเนื้อไปตรวจว่าเป็นเนื้องอกธรรมดาหรือเนื้อร้าย หากผลออกมาว่าเป็นเนื้อร้ายจริงๆ ก็จะต้องได้รับการรักษาอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อไม่ให้เชื้อลุกลามไปยังส่วนอื่นๆ ของร่างกาย...ติดก็ตรงที่แม่ผมไม่ยินยอมเข้ารับการผ่าตัดเอาไ้ก้อนเนื้อบ้าๆ นั้นออกนี่สิ”

“ทำโมอะ แม่คุณไม่อยากหายเธอ”

“อยากหายสิคุณ คนป่วยทุกคนก็อยากหายจากโรคที่เป็นทั้งนั้นแหละ แต่ที่แม่ผมไม่ยอมผ่าตัดเอาชิ้นเนื้อไปตรวจตามคำแนะนำจากหมอ ก็เพราะว่าแม่ผมกลัว...กลัวว่าหากผลออกมาว่าเป็นเนื้อร้ายจริงๆ แล้วจะหมดอาลัยตายอยาก เพราะไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อได้อีกนานแค่ไหน จึงอยากให้คุณรีบแต่งงานกับคนที่ผมรัก...แม่อยากเห็นผมมีความสุข มีครอบครัว และแม่เองก็อยากจะมีความสุขที่สุดในวันสำคัญของผมโดยที่ไม่ต้องมีเรื่องอะไรมากวนใจ จึงยื่นคำขาดว่าจะไม่ยอมผ่าตัดเอาเนื้อออกนี้ออกไปตรวจเด็ดขาด จนกว่างานแต่งงานของผมจะผ่านพ้นไป”

มนิสราฟังแล้วก็อดใจหายไปด้วยไม่ได้ “อ้าว แล้วถ้าผลตรวจออกมาว่าเป็นมะเร็งจริงๆ ละ ฉันต้องทำยังไง”

“คุณก็ต้องอยู่เป็นภรรยาปลอมๆ ของผมต่อไปก่อน จนกว่าที่แม่ผมจะรักษาตัวจนหายดี เพราะในระหว่างที่คุณอยู่ แม่ผมก็ยังมีความกังวลว่าน่าจะได้อยู่หมอลาน แต่ถ้าผลตรวจออกมาว่าไม่ใช่เนื้อร้าย สัญญาระหว่างเราก็นับเป็นอันสิ้นสุดลง เมื่อนั้นเราค่อยหย่ากัน”

“ถ้าเกิดแม่คุณรู้ความจริงที่หลังว่าถูกหลอก ท่านจะไม่เสียใจแยءเธอ”

“ก็อย่าให้แม่ผมรู้ความจริงสิ บอกว่าเราเลิกกันเพราะเข้ากันไม่ได้ หรือเหตุผลอื่นๆ อย่างเช่น ไม่ได้รักกันแล้ว อยากกลับไปเป็นเพื่อนกันมากกว่า อะไรทำนองนี้ ตอบสวยๆ เหมือนพวกดาราดอนเลิกกันนะ เข้าใจไหมคุณ”

“เออ เข้าใจ ว่าแต่ที่ผ่านมา...คุณไม่เคยคบหาดูใจกับใครจริงๆ จังๆ เลยเธอ รวยล้นฟ้าแบบคุณ แ่ชูเบงก์สีเทาปีกี่ใหญ่ๆ หรือเปย์กระเปาราคาแพงๆ ให้ใครคนหนึ่งสักใบ ชี้อรหันจะมีผู้หญิงพร้อมใจกันเข้ามายื่นใบสมัครตำแหน่งภรรยาของคุณกันให้คึกคัก”

“ไม่จำเป็น คนเราดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยปัจจัยสี่ ต่อให้ไม่มีคนรัก เป็นตัวเป็นตน ผมก็มีชีวิตอยู่ต่อได้” เสียงพูดฟังดูเย็นชา แว่ตาปราศากร่องรอยของความเศร้าหมอง

“ทำไมอะ หรือว่าคุณไม่ชอบผู้หญิง แต่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันอะไรประมาณนี้”

“อยากลองพิสูจน์ดูใหม่ละ จะได้ว่าผมเป็นชายแท้หรือชายเทียม” อารมณ์หม่นหมองเมื่อครู่จางหายไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มยิ้มกริ่มดวงตาเป็นประกายประหนึ่งสุนัขจิ้งจอกจอมเจ้าเล่ห์ที่กำลังมองหาเหยื่ออันโอชะ

“บ้า ทะเลิ่ง” มนิสราโต้กลับ พวงแก้มทั้งสองข้างแดงก่ำเป็นลูกตำลึงสุกอย่างห้ามไม่อยู่

“ผมชอบผู้หญิง แต่ผมแค่ไม่ยากรักหรือผูกมัดกับใครเท่านั้นแหละ และผมก็ไม่เชื่อด้วยว่ารักแท้มันจะมีอยู่จริง”

คำตอบของเมลิคทำเอามนิสราเลิกคิ่วสูงด้วยความขังใจ

“ทำไมอะ”

“เหตุผลส่วนตัวนะคุณ”

“ปกปิดแบบนี้แสดงว่ามีปมชัวร์ๆ” ว่าพलगหรือตามองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้า ครั้นเขาตัวตวัดสายตามองมาที่เขา มนิสราจึงค่อยเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “เอ่อ แล้วเราจะทำยังไงให้ดูเหมือนคู่รักจริงๆ ละคุณ ในเมื่อห้องนอนคุณก็ไม่มีของใช้ของฉันสักชิ้น เกิดแม่คุณเข้าไปเห็น ท่านจะไม่สงสัยเอาหรือ”

“เรื่องนั้นคุณไม่ต้องห่วง เดี่ยวผมจะให้คนไปจัดการให้ น่าจะเรียบร้อยก่อนที่เราจะกลับบ้าน ส่วนเรื่องหนังสือสัญญาระหว่างผมกับคุณ ผมจะร่างสัญญาเอาไว้ให้ก็แล้วกัน เรียบร้อยเมื่อไรจะเอามาให้คุณตรวจสอบอีกที แล้วถ้าไม่โอเคกับข้อตกลงข้อไหนก็แย้งมาได้”

“อ้อ โอเค เอ่อ คุณ...ฉันมีเรื่องสงสัยอยากจะถาม”

“สงสัยอะไรนักหนาอีกล่ะคุณ ถ้ามองอยู่ได้ ซาติที่แล้วเป็นนกแก้ว นกขุนทองหรือไง” ว่าแล้วก็สายตึ้งระด้วยความอ่อนใจ รู้สึกว่าวันนี้ เป็นวันที่เขาพูดมากจนรู้สึกคอแห้ง น้ำลายเหนียวขึ้นมาเลยทีเดียว

“ฉันแค่อยากทราบว่า คุณทำธุรกิจอะไร ทำไมถึงได้ร่ำรวยขนาดนี้ ฉันเป็นหน้าที่ภรรยาของคุณนะ จะไม่บอกฉันสักหน่อยหรือไงว่าคุณ ทำงานอะไร เอ๊ะ หรือว่าจะป็นธุรกิจผิดกฎหมาย”

“เพื่อเจ้อ คนรวยมันต้องเป็นคนที่ทำอาชีพไม่สุจริตอย่างเดียว หรือไง” คนถูกกล่าวหาหันมาเถียงอย่างไม่จริงจังนัก

“อ้าว ใครจะไปรู้ล่ะ คนทำอาชีพพวกนี้ก็ไม่มีใครยอมรับออกมา ตรงๆ ทั้งนั้นแหละ”

เมลิคผ่อนลมหายใจ ก่อนตอบสั้นๆ ตัดความรำคาญ

“ผมเป็นเจ้าของวาร์ดาไนต์คลับ และผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัท วาร์ดาออฟเดอะบลูซี”

มนิสราเบิกตาโพลงด้วยความตื่นตะลึงเมื่อได้ยินคำตอบ...นาที่นี้ เรียกได้ว่าไม่มีใครไม่รู้จักวาร์ดาไนต์คลับ สถานบันเทิงหรูหรานานาชาติใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ ที่นั่นคือศูนย์รวมของความบันเทิงในยาม ราตรีและเป็นที่ยอดนิยมของกลุ่มวัยรุ่นจำนวนมาก แต่ที่มนิสราตื่นตื้น ยิ่งไปกว่าก็คงจะเป็นเรื่องของบริษัทวาร์ดาออฟเดอะบลูซี บริษัท เติบโตเร็วสำคัญชื่อดังที่เธอเคยนึกอยากจะทำร่วมงานด้วย

วาร์ดาออฟเดอะบลูซีมีเรือในสังกัดมากถึงสิบสองลำ จอด ประจำการอยู่ในหลายๆ ประเทศ ทั้งอังกฤษ อเมริกา รวมไปถึง ประเทศไทย โดยเรือสำราญขนาดใหญ่ของบริษัทวาร์ดามีมูลค่า การก่อสร้างเริ่มต้นอยู่ที่ประมาณหนึ่งหมื่นล้านบาทขึ้นไปต่อลำ

...ฉะนั้นเรือสิบสองลำก็จะเท่ากับหนึ่งแสนสองหมื่นล้านบาท...

“โอโฮ ถ้าอย่างนั้น...”

“พูดมากจริงๆ เลยคุณ หุบปากบ้างจะได้ไหม” เมลิครีบเบรก

ไว้ก่อน ชี้เกี่ยจะสาธยายความเป็นมาที่แสนจะยาวเหยียดให้มนิสราฟง
ริมฝีปากบางเผยอค้างไว้ ความอยากรู้อยากเห็นดับวูบลง
กลางอากาศ “ซี ไม่ถามแล้วก็ได้ยะ”

6มิลิคและมนิสราจรอนเวลาผ่านล่งเลยมาเกือบๆ เทียงคีน หลังได้รับรายงานจากคิรการ ลูกสมุนมือขวาของเมลิค ว่าได้อาศัย ช่วงเวลาที่ภาคินกำลังพักผ่อนเข้าไปจัดการปรับแต่งห้องนอนจนเสร็จ เรียบร้อยแล้ว สองหนุ่มสาวจึงได้ฤกษ์เหมาะสมที่ควรจะไปพักผ่อน ที่บ้านเสียที

ซูเปอร์คาร์คันหรูเล่นเข้าเทียบจอดหน้าประตูทางเข้าบ้านใหญ่ ของคฤหาสน์โมเรน ยังไม่ทันที่มนิสราจะปลดเข็มขัดนิรภัย ประตูรถ ก็ถูกเปิดออกให้โดยเหล่าแม่บ้านที่เธอเพิ่งจะเห็นผ่านตาแวบๆ ตอนเย็น “มีอะไรให้ดิฉันช่วยถือไหมคะคุณเอ๋ย”

มนิสราตั้งตัวแทบไม่ทันกับท่าทางฟินอบพิเทา เพิ่งนึกได้ว่า บรรดาสาวใช้และลูกจ้างคนอื่นๆ ในคฤหาสน์คงจะถูกวางโปรแกรม เดียวกันเอาไว้หมดแล้ว ว่าด้วยการให้เปลี่ยน ‘เอ๋ย’ คนรับใช้คนใหม่ มาเป็น ‘คุณเอ๋ย’ คุณผู้หญิงของบ้าน

“เอ่อ...ไม่มีค่ะ” มนิสราปฏิเสธ แอบรู้สึกเกรงอกเกรงใจอยู่ไม่น้อย ดูจากหน้าตาก็เดาได้ไม่ยากว่าพวกเขาน่าจะอาวุโสกว่าเธอมาก

มนิสราก้าวเท้าเข้าไปในคฤหาสน์หลังโต คราวนี้เธอไม่ได้ถูก จุดกระชากลากถูมาเหมือนอย่างคราวก่อน แต่ได้รับการเชื้อเชิญให้เข้าไป ด้วยการต้อนรับที่ค่อนข้างอบอุ่น ความเวอร์วังอลังการนี้ทำให้มนิสรา รู้สึกประหนึ่งตนเป็นเจ้าของผู้สูงศักดิ์ที่มีข้าราชการคอยดูแล ก็ไม่ปาน...จะติดก็ตรงอีชุดลายอง 2563 นี้แหละ ที่ช่วยลดพิลลิ่งของ ความเป็นเจ้าหญิงลงไปเสียแก่ลิปเปอร์เซ็นต์

“เดินเร็วๆ หน่อยสิคุณ ผมจะพาไปที่ห้องของเรา” เมลิคเข้ามา

กระซิบกระซาบที่ข้างหู ส่งผลให้หญิงสาวเปลือยหลุดออกจากห้วงภวังค์ อันแสนหวาน คนตัวเล็กถอนหายใจเบาๆ อย่างไม่ค่อยพึงพอใจ ก่อนยื่นมือเข้าไปคล้องแขนว่าที่สามี เพื่อให้เขานำทางไป

เกร็ก

มนิสราตื่นเต้นยิ่งนักเมื่อก้าวเข้ามาในห้องนอนกว้าง ดวงตาคู่งาม กวาดมองไปรอบๆ เพื่อทำการสำรวจพื้นที่ เพอร์นิเจอร์และข้าวของ เครื่องใช้ทั้งหมดถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ บ่งบอกได้ถึงอุปนิสัยของเจ้าของห้อง

“นั่นห้องอะไรหรือคุณ” มนิสราบ่นปากไปยังประตูเลื่อนบานหนึ่ง ซึ่งซ่อนอยู่ด้านในห้องนอนอีกที

“ห้องแต่งตัวไง เข้าไปดูสิ ผมให้คนจัดของใช้ต่างๆ สำหรับคุณ เอาไว้ให้แล้ว” ว่าแล้วก็เดินแยกออกไป มนิสรารีบวิ่งไปรี้งท่อนแขนกำยำ ของเขาเอาไว้ก่อน

“คุณพาฉันเข้าไปดูหน่อยสิ”

“เป็นเด็กหรือคุณ จะไปไหนมาไหนถึงต้องให้ผู้ปกครองตามไปดูแล้วด้วย” เมลิกสายตึ้งระเบาๆ ด้วยความรำคาญใจ

มนิสราหน้าบูด “อ้าว ก็คุณเป็นเจ้าของบ้าน จะช่วยพาผู้อาศัย อย่างฉันเข้าไปสำรวจห้องต่างๆ หน่อยไม่ได้หรือไง พื้นที่กว้างลิบลั่น เอเคอร์ขนาดนี้ เกิดฉันเดินหลงแล้วหาทางออกไม่เจอจะทำยังไงซะ”

“เวอร์ไป เดินแค่นี้ก็ก้าวก็ถึงแล้ว ถ้าโกลั้ๆ แค่นี้ยังจำทางออกไม่ได้ ผมว่าคุณไม่ใช่คนแต่เป็นปลาทองแล้วแหละ” เมลิกดูอย่างไม่จริงจังนัก ทว่าครั้นเห็นคนตัวเล็กมองตรงมาตาเขียวบัด จึงจำใจยอมทำตามอย่างเสียมใจ “เฮ้อ ไปก็ไป นี่ต้องให้ผมบัพรมแดงให้ด้วยไหม”

มนิสราคร้านที่จะเถียง รีบรูดตามเมลิกเข้าไปในห้องแต่งตัวขนาดใหญ่ “โอ้โฮ ของฉันทั้งหมดนี่เลยหรือคุณ”

ว่าแล้วก็วิ่งไปลูบๆ จับๆ สิ่งของต่างๆ ทำทางตื่นตาตื่นใจไม่น้อย ดวงตากลมโตะกวมมองกระเป๋าทูหุหุร่า ก่อนจะเดินไปคว่ำมันมาลูบไปไล่อ่างเบามือ ทั้งปราดา ซาเนล แอร์เมส ดิออร์ กุชชี และหลุยส์วิตตอง เกือบๆ ยี่สิบใบ วางเรียงอย่างเป็นระเบียบอยู่ในตู้กระจกใสเพื่อป้องกันฝุ่น

ถัดไปคือตู้เสื้อผ้าบานเลื่อน ภายในมีเสื้อผ้าสตรีแขวนเรียงเป็นตับ มินิสราหิบบันมาพินิจพิเคราะห์ทีละตัว ทั้งหมดล้วนเป็นสินค้ายี่ห้อดังและมีราคาสูง ทั้งชุดลำลอง ชุดออกกำลังกาย ชุดราตรี ถัดไปอีกคือชั้นวางรองเท้า ซึ่งมีรองเท้าแทบทุกชนิด แต่ที่มีมากที่สุดก็คือรองเท้าส้นสูงซึ่งกินพื้นที่ของตู้เกินกว่าครึ่ง

กลางห้องแต่งตัวขนาดใหญ่มีตู้กระจกใส ภายในเป็นที่เก็บแว่นตา และเครื่องประดับ ทั้งสร้อยคอ สร้อยข้อมือ แหวน ต่างหู และนาฬิกา ยี่ห้อดังที่มินิสราเคยได้ยื่นผ่านหามาว่ามูลค่าของมันสูงมากถึงขนาดที่สามารถซื้อบ้านได้ทั้งหลัง หรือซื้อรถเก๋งคันเล็กๆ ได้สักสองคัน

ถัดออกไปเล็กน้อยเป็นโต๊ะเครื่องแป้ง มีกระจกบานใหญ่ ติดหลอดไฟรอบเพื่อให้แสงสว่างที่เพียงพอสำหรับการแต่งหน้าหรือทำผม บนโต๊ะนั้นยังเต็มไปด้วยเครื่องประทินโฉมนานาชนิด ทั้งเครื่องแต่งหน้า ครีมบำรุงผิว ผม เล็บ มือ และน้ำหอมแบรนด์ดังอีกมากกว่าสิบกลิ่น...นี่มันเรียกได้ว่าสวรรค์บนดินของผู้หญิงชัดๆ

เมลิคเผลออมยิ้มให้กับท่าทีประหนึ่งเด็กน้อยที่เห็นของเล่นถูกใจ ก่อนจะตอบสั้นๆ “ไม่ใช่”

คำตอบนั้นดับฝันมินิสราลงกลางอากาศ “อ้าว แล้วของใครอะ”

“เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า แล้วก็เครื่องประดับทั้งหมด ผมให้ศิย์ไปเหมาเข้ามาจากร้านเช่าของแบรนด์เนม จะมีก็แต่เครื่องสำอาง น้ำหอม แล้วก็ครีมบำรุงผิวเท่านั้นที่เป็นของคุณ”

“ซี กงชะมัด นี่กว่าจะเป็นเจ้านายสายเปย์เสียอีก”

“ซึ่งกอะไรกัน คุณรู้ไหมว่าแค่ราคาเช่าของทั้งหมดนี่ในแต่ละวัน มันแพงมากแค่ไหน แถมยังต้องเช่าต่อไปอีกไม่รู้กี่เดือน ลำพังเครื่องสำอางที่ผมซื้อให้คุณก็สูญเงินไปหลายหมื่นแล้วนะ”

“โอ้ ของเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ไม่สะเทือนชนหน้าแข้งคุณหรอก”

“ทำไมล่ะ คุณอยากได้เหรอ” เมลิกเอ่ยถามขึ้น ซึ่งมนิสรากรีบตอบกลับไปอย่างรวดเร็วแบบไม่ต้องคิดให้เปลืองเวลา

“แน่นอน ผู้หญิงร้อยทั้งร้อยก็อยากได้กันทั้งนั้น” ดวงตากลมโต ทอประกายวาววับ เธอค่อยๆ ประคองขวดน้ำหอมที่วางอยู่ขึ้นดมที่ละกลีอย่างทะนุถนอม ด้วยเกรงว่าจะเปลืองทำขวดแก้วราคาแพงเหล่านี้หลุดมือ

“ผมซื้อให้คุณได้นะ” ว่าแล้วก็ทรุดตัวลงนั่งยังโซฟาที่ตั้งอยู่กลางห้อง ก่อนยกมือขึ้นกอดอกพลาจกระตุกยิ้มกรุ้มกริม “แต่ว่ามีข้อแม้นิดหน่อย”

“จริงเหรอ ข้อแม้อะไร” มนิสราเว้นกิจกรรมทดสอบกลิ่นน้ำหอมชั่วคราวแล้วหันมายิ้มถาม

“ยอมเป็นเมียผมจริงๆ สิ”

คำตอบของเมลิกทำให้มนิสราอยากจะหยิบขวดน้ำหอมยี่ห้อโจมาโลนปาสใส่หัวที่เต็มไปด้วยเรื่องอย่างว่าของเขาเสียจริง...ติดก็ตรงเสียตายนี่แหละ ช่มใจไว้นะยายเอ๋ย ช่มใจไว้ ขวดนี้หลายพันบาทเชียวนะ “แหะ ถ้าต้องเป็นเมียคุณเพื่อแลกกับรองเท้า กระเป๋าพวกนี้ฉันยอมถือถุงผ้าลดโลกร้อนกับใส่รองเท้าแตะข้างดาวเหมือนเดิมดีกว่า”

คนถูกปฏิเสธหัวเราะเบาๆ ก่อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“คุณไปอาบน้ำอาบทำเข้านอนได้แล้วไป ทำทางว่าพຽ່งนี้คุณอาจจะต้องรับคืนหนัก”

มนิสราชะงักมือฉับพลัน เออ...นั่นสิ พຽ່งนี้เข้าเธอคงไม่แล้ว ถูกภาคินีชักฟอกเสียชาวสะอาตเป็นแน่ เกือบจะเอออไปกับชายหนุ่ม

แล้วเซียว ทว่าจู่ๆ อะไรบางอย่างก็แวบขึ้นมาในหัวความคิด

“แล้วคุณนอนไหนอะ”

“ก็นอนกับคุณไง”

มนิสราโตะกลับทันควัน “ไม่ ฉันจะไม่ยอมนอนร่วมเตียงกับคุณเด็ดขาด”

“ครอก...” เสียงทุ้มต่ำดังลากยาวเป็นระยะๆ ของเพื่อนร่วมเตียงทำให้มนิสราเริ่มประสาทกิน อุตส่าห์ใช้หมอนอุดหูก็แล้ว คลุมโปงก็แล้ว เอาหูฟังมาเปิดเพลงฟังกลบเสียงกรนก็แล้ว หากคุณภาพเสียงระดับคับแก้ว ซึ่งดังกระหึ่มประหนึ่งลำโพงงานปิดทองฝังลูกนิมิตก็ยังอุตส่าห์เส็ดลอดมาเข้าหูเธอจนได้

“อ๊วย ฉันทนไม่ไหวแล้ว” มนิสราผุดลุกขึ้นนั่งแล้วคว้าหมอนหนุนใบใหญ่พาดลงไปใต้ศีรษะของเมลิคหลายทีติดต่อกัน จนกระทั่งชายรูปร่างกำยำเริ่มได้สตินั้นแหละ เธอจึงค่อยยังมือ “นี่คุณ กรนบ้ากรนบออะไรขนาดนี้เนี่ย เคยไปหาหมอรักษาบ้างไหม กรนดังอย่างกับเสียงเรือแบบนี้ ฉันจะนอนด้วยได้ยังไง”

มนิสราระเบิดอารมณ์ออกมาด้วยความหงุดหงิด ง่วงกึ่งง่วง ครั้นพอกำลังเคลิ้มๆ จะหลับ ก็เป็นอันต้องสะดุ้งตื่น

“ก็ผมนี่ไงที่หลับลง” เมลิคกล่าวพลาถซึ่งนี้วนมาที่ตนเอง มนิสราหยิบหมอนมาพาดหัวเขาเต็มแรง

“แต่ฉันนอนไม่หลับ นี่ฉันอุตส่าห์ยอมคุณสุดๆ แล้วนะ ให้นอนร่วมเตียงด้วยกันก็บุญมากแล้ว คุณยังจะให้ฉันมาทนฟังเสียงกรนของคุณอีกเหรอ” เห็นแก่คำจ้ำจวมหาคาล พร้อมๆ กับเหตุผลร้อยข้อของเขา ทรอคนะ มนิสราถึงจำใจยอมอย่างเสียไม่ได้

“ก็ทำไงได้ล่ะคุณ ผมนอนกรนอะ” เมลิคยกมือขึ้นเกาศีรษะ แสร้งทำท่าทางจนปัญญา

“งั้นคุณก็ไปนอนในห้องน้ำเลยไป เดี๋ยวฉันจะช่วยลากผ้าห่มกับหมอนไปให้” กล่าวจบมนิสราก็หันไปคว้าหมอนหนุนมาถือไว้ แล้วก้าวลงจากเตียง

“โหย ได้ไงล่ะคุณ ห้องน้ำพื้นมันแข็งนะ ผมปวดหลัง แถมอากาศก็ร้อนด้วย ผมนอนไม่ได้หรอก”

คุณถูกขจัดกโลกตาไปมาด้วยความเบื่อหน่าย “งั้นก็ไปนอนห้องอื่น บ้านคุณมีห้องว่างตั้งหลายห้อง คุณจะไปนอนห้องไหนก็ไปเลย”

“ไม่ได้ เกิดแม่ผมรู้ แพนก็แตกสิคุณ ถ้าแพนแตก สัญญาระหว่างเราก็เป็นโมฆะนะ”

ฟังดูคล้ายคำขู่ก่ลายๆ มนิสราจ้องหน้าคมคายเซมิ่ง ความง่วงนอนบวกกับความอ่อนเพลียทำให้เธอเริ่มจะคุมสติไม่อยู่

“งั้นก็หาวิธีมา วิธีไหนก็ได้ที่จะทำให้คุณหยุดกรน หรือไม่ก็ทำให้ฉันไม่ได้ยินเสียงกรนของคุณ”

“วิธีไหนก็ได้จริงหรือ”

“เออๆ วิธีไหนก็ว่ามาเลย ฉันง่วงจะตายอยู่แล้วเนี่ย”

มนิสราวางศีรษะลงบนท่อนแขนกำยำ ใช้มันทำหน้าที่แทนหมอน ใบหน้าของเธอซุกอยู่ตรงแฉกกว้างของชายหนุ่ม ท่อนแขนแกร่งข้างที่วางอยู่โอบรัดร่างของหญิงสาวเอาไว้แน่น จมูกโद่งเป็นสันของเมลิคซุกอยู่บริเวณศีรษะของมนิสรา กลิ่นกายหอมอ่อนๆ ช่วยทำให้เขารู้สึกเพลิดเพลินและอบอุ่นเป็นอย่างมาก หากตรงกันข้ามกับความรู้สึกของร่างในอ้อมแขน หญิงสาวซึ่งตาแล้วเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม รู้สึกเหมือนกำลังถูกเขาเอาเปรียบอย่างไรชอบกล

“มันเกี่ยวกับด้วยหรือคุณ ว่าการได้นอนกอดใครสักคนแล้วจะทำให้คุณหายนอนกรนอะ” มนิสราเอ่ยถามขึ้น ลมหายใจอุ่นๆ ของเธอเปล่งลวดอยู่บนแฉกกว้าง พลอยให้ชายหนุ่มแอบรู้สึกเสาสะทันทรวง

ขึ้นมาเล็กๆ

“ไม่รู้สิ แต่เวลาได้นอนกอดใครสักคน มันจะทำให้ผมหยุดกรนไปเอง” เมลิคโหกทาคาโตะ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเขาไม่ได้นอนกรน แต่ที่เรอทำก็เพราะต้องการจะแอบแต่ะอั้งหญิงสาวคืนบ้างให้สาสมกับที่เธออาศัยโอกาสเรียกเก็บค่าเสื่อมสภาพกับเขาในราคาแพงๆ นั่นแหละ

“สงสัยผมคงจะเป็นโรคขาดความอบอุ่น” เมลิคพูดไปเรื่อยไปปล่อยให้สถานการณ์พาไป

“แล้วปกติที่คุณนอนยังไง”

“ก็ถ้านอนคนเดียวผมก็จะกรนเสียงดัง ผันร้ายแล้วก็ชอบสะดุ้งตื่นบ่อยๆ ด้วย พอเข้ามาก็จะอ่อนเพลียเพราะนอนไม่พอ ผมก็เลยต้องรักษาด้วยการหาคนมานอนเป็นเพื่อนทุกคืน”

“อ้อเธอ เพื่อนผู้หญิงหรือเพื่อนผู้ชายล่ะ”

เมลิคปรือตาขึ้นมามองแล้วอ้อมแอ้มตอบเบาๆ “ผู้หญิง”

มนิสราเบะปาก... ไอ้ที่ว่ามานอนเป็นเพื่อน คงไม่ใช่แค่นอนกอดและจับมือใส่ๆ เหมือนในละครหลังข่าวหรอกนะ เด่าได้เลยที่ว่าผ่านมาเขาคงลากผู้หญิงขึ้นเตียงเป็นเรื่องปกติ นี่สินะ...ที่มาของความเชี่ยวชาญในการจูบ

“นี่จะนอนหรือจะตายอะคุณ ดูเรื่องมาก ยุ่งยาก พิธีรีตอง เยอะจริง ให้ฉันช่วยมัดตราสังให้ไหม คุณจะได้นอนตายตาหลับ” มนิสราบนั่งกึ่งประขดประชัน เมลิคไม่คิดถือสา เขากลับเริ่มจะรู้สึกชินชากับความพูดมากปากไวของมนิสราเสียแล้วสิ

“โอ้คุณ ก็มันกรนเองนี่นา ผมห้ามตัวเองได้ซะที่ไหน” ว่าแล้วก็แก้มองกระซิบอ้อมแขนแน่นขึ้น จนหน้าอกหน้าใจของหญิงสาวแทบจะบดเบียดกับแผงอกกว้างอยู่แล้วเชียว

มนิสราขมวดคิ้วมุ่น พยายามดันตัวออกห่าง “แล้วกอดตุ๊กตาหรือหมอนข้างแทนไม่ได้หรือไง”

“ไม่ได้ กอดสิ่งมีชีวิตกับสิ่งไม่มีชีวิตมันให้ความรู้สึกต่างกันนะคุณ ตุกตากับหอมข้างมันหายใจไม่ได้ หัวใจไม่เต้นแล้วก็ตัวไม่อุ่นด้วย” คนตัวโตว่าพลงบรีอตาแล้วก้มลงต่ำมองร่างเล็กในอ้อมแขน “กอดอันนี้ ห้ามหักงอเงินนะ แต่ถ้าคุณไม่โอเค จะไม่ยินยอมให้ผมกอดฟรีๆ ก็ไม่เป็นไร แต่คุณคงต้องทรมาราคาญ นอนฟังเสียงกรนของผมไปทั้งคืนแล้วแหละ”

มนิสราซึกสีหน้าพลงถอนหายใจแรง “เออๆ จะกอดก็กอดไป แต่กอดเฉยๆ นะ อย่าบังอาจวิตถารลุกขึ้นมาปลุกปล้ำหรือลูบคลำ ของสงวนฉันล่ะ ไม่งั้นฉันฆ่าคุณตายแน่” คนตัวเล็กคาดโทษไว้ก่อน

เมลิคไม่ตกปากรับคำ เขากระซิบเสียงแผ่วแล้วปิดเปลือกตาลง “ฝันดีนะคะ”

น้ำเสียงนุ่มนวลพร้อมกับคำลงท้ายอ่อนหวาน ทำเอาหัวใจดวงน้อยของมนิสราเต้นระลำ เธอพยายามสลัดความหวั่นไหวที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาภายในเบื้องลึกของหัวใจออกไป ไม่วายบ่นพึมพำแก้แค้น

“นะคะอะไร เมายาคูมเธอคุณ”

...นี่สินะที่เขาว่ากรรมเป็นต่อ รูปหล่อเป็นรอง เพราะแม้กระทั่งคนที่ไม่เคยหวั่นไหวกับใครมาก่อนอย่างมนิสรา ยังพลาดทำใจเต็มไปด้วยกับการกระทำของชายหนุ่มเข้าจนได้ ดูท่าแล้วเขาคงจะไม่เชี่ยวชาญแค่เรื่องการจูบ แต่คงจะชำนาญเรื่องการใช้คารมในการล่อลวงหญิงสาวอีกด้วย

ไม่มีคำตอบใดๆ หลุดออกจากริมฝีปากหยัก เมลิคเงยไปแล้ว จังหวะการหายใจของเขาสม่ำเสมอ ไม่มีเสียงกรนดังเสียดลอดออกมาให้รำคาญหูอีก มนิสราขยับตัวเข้าชิดแผงอกอุ่นอีกหน่อย ปฏิเสธไม่ได้ว่าความอบอุ่นที่เขามอบให้ มันช่างรับรู้จนใจจนเธอไม่อยากผละออกเลยจริงๆ เสียงเต้นของหัวใจชายหนุ่มกลายเป็นจังหวะขับกล่อมชั้นดี ไม่นานนักคนตัวเล็กก็ผล็อยหลับไป

หกนอ้ยบนต้นไม้ใหญ่ประสานเสียงกันในยามรุ่งสาง ช่วยปลุก
มนิสราที่กำลังหลับพร้อมอย่างมีความสุขให้ตื่นขึ้นจากนิทรอันแสน
ยาวนาน หญิงสาวพลิกตัวแล้วลุกขึ้นนั่ง บิดขี้เกียจเพื่อคลายความ
เมื่อยล้า ท่อนแขนเล็กทั้งสองข้างยืดยาวออกไปข้างลำตัวจนสุดแขน
โดยที่เปลือกตาของเธอยังคงปิดสนิท ทว่าจู่ๆ มือเรียวเล็กก็ไปสะดุด
เข้ากับอะไรบางอย่างที่อยู่ข้างกาย

...อะไรบางอย่างที่จะเรียกว่านี่ก็ไม่นี่ม จะเรียกว่าแข็งก็ไม่แข็ง
ว่าแต่มันคืออะไรกันนะ...

มือเล็กเอื้อมคลำวัตถุประหลาดนั้นด้วยความสงสัย ครู่หนึ่ง
กว่าที่การประมวลผลของสมองจะเริ่มเข้าที่เข้าทาง ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่า
ตอนนี้เธอไม่ได้นอนอยู่บนเตียงคนเดียว!

หญิงสาวละมือจากการลูบคลำ ดวงตากลมโตเบิกโพลงขึ้นด้วยความ
ตื่นตระหนก ภาวนาในใจขอให้ความเป็นจริงกับสิ่งที่เธอคิด
มันตรงข้ามกัน คนตัวเล็กหัวใจเต้นแรง เธอแอบขมขมิปากสวดมนต์
เบาๆ อากัปกริยาประหลาดดูคล้ายกำลังสวดไล่ผีที่ไม่ปาน

...อย่านะสวรรค์ อย่าให้มันเป็นสิ่งที่หนูคิดเลยนะ ได้โปรด...

อธิษฐานจบ มนิสราก็ปิดเปลือกตาลงอีกครั้งหนึ่ง เธอเป็นอนหน้า
ไปหาเจ้าวัตถุประหลาดนั้นซ้ำๆ นับถอยหลังในใจแล้วค่อยลืมตา สาม...
สอง...หนึ่ง...

“กรืดดดดด” มนิสราหวีดร้องสุดเสียงแล้วชักมือกลับ ในที่สุด
เธอก็พบว่าปาฏิหาริย์นั้นมันไม่มีอยู่จริง สรุพบว่าไอ้วัตถุประหลาดที่เธอ
ทั้งคลำทั้งคลึงเมื่อสักครู่นี้มันคือหนอนน้อยของอีตาเมลิคอย่างที่เรา
คาดเดาเอาไว้ไม่ผิด แถมมันก็กำลังผงาดชูคอรับแสงอรุณยามเช้าอยู่
พอดี

“เป็นอะไรคุณ กรืดทำไม มีอะไร” เมลิคสะดุ้งตื่นจากความฝัน
อันแสนหวาน เขารีบขยับตัวเข้าหาร่างเล็กที่กำลังหลับหูหลับตาหวีดร้อง

สีหน้าเหยเก

“ไอ้คนทุเรศ ไอ้บ้า” ว่าพลางชี้ไม้ชี้มือไปที่เป่ากางเกงของชายหนุ่ม
 เมลิกหันมองตามก่อนจะออกอาการเหวอเล็กน้อย เขากะพริบตา
 ปริบๆ อย่างบอกกันว่าไอ้พันหวานที่คล้ายว่ากำลัง...เมื่อสักครู่ เกิดขึ้น
 โดยฝีมือของมนิสรา

“คุณ...จับมันเหรอ” ชายหนุ่มถามไปตามตรง

“ก็เออนะสิ!” พุดจบก็คว้าหมอนหนุนใบใหญ่ที่อยู่ใกล้มือมา
 กระหน่ำตีลงบนศีรษะของชายหนุ่มเต็มแรง “ตื่นมากี่ตื่นเลยเหรอ
 ไอ้บ้าถาม ไอ้คนลามก ไอ้คนวิตถาร”

“อะไรคุณ นี่มันเป็นธรรมชาติของผู้ชาย เข้าๆ ก็เป็นแบบนี้ทุกคน
 แหละ” เมลิกทั้งเขินและขำ พยายามหลบการโจมตีของมนิสราเป็นพัลวัน
 พอจะเข้าใจได้ว่าเธอคงจะทั้งเขินทั้งอาย

“ต่อไปนี่คุณไม่ต้องมานอนกับฉันเลยนะ ที่นีกามขนาดนี้ เกิด
 จู่ๆ คุณลุกขึ้นมาปลุกปล้ำฉันจะทำยังไง” คนตัวเล็กตวาดเว็ดเสียงแหลม
 ในขณะที่ดวงตายังคงปิดสนิท เพราะเกรงว่าหากลืมตาขึ้นมาเธอจะ
 มองเห็น ‘อะไรบางอย่าง’ ที่ไม่อยากจะเข้าไปกระลอก

“พุดดีๆ นะคุณ ใครจะปลุกปล้ำใครกันแน่ คุณนั่นแหละมาจับ
 ของผมเอง นี่ผมคิดค่าเสื่อมสภาพจากคุณบ้างได้ไหมเนี่ย” เมลิกแก้ง
 แหย่กลับ นั่นยิ่งเปรียบเทียบเสมือนการรูดน้ำมันลงบนกองเพลิง

“ฮือ คิดค่าเสื่อมสภาพอะไรไม่ทราบ ของคุณมันผ่านมาก็มือ
 แล้ววะะ นี่ฉันจะติดเชื่อโรคอะไรมาหรือเปล่าเนี่ย สงสัยว่าฉันจะต้องไป
 โรงพยาบาล ให้คุณหมอช่วยทำความสะอาดมือ แล้วก็ฉีดวัคซีนป้องกัน
 บาดทะยักกับพิษสุนัขบ้าให้ หรือไม่ก็นอนให้ยาฆ่าเชื้อที่โรงพยาบาล
 ไปด้วยเลยสักคืน จากนั้นค่อยไปทำบุญแก้เว็ด อาบน้ำมนต์ล้างชวย
 นอนโรงศพต่อชะตากับไถชีวิตโคกระบือ ฮือ” ว่าแล้วก็ร้องครวญคราง
 รวากับว่าเพ็งจะสูญเสียชีวิตพรหมจรรย์ไปหมดๆ

เมลิกระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังลั่นให้กับอาการขำขมูหนี่ตีฝอบ
บวกกับคำพูดยาวเหยียดของมนิสราเมื่อครู่ “เวอร์ไปแล้วคุณ ถึงจะ
ผ่านมาหลายมือแล้วก็จริง แต่ของผมนี่ก็รุ่นลิมิเต็ดดิไซน์พวๆ กับคุณ
เลยนะ ไซซ์นี้ สภาพสมบูรณ์เก๋าสิบเก๋าจุดเก๋ากัเปอร์เซ็นต์แบบนี้
หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว”

“อ๊วย หุบปาก ถ้าคุณพูดต่อนะ ฉันจะวิ่งเข้าไปเอาแปรงขัดส้วม
ในห้องนำมาตบปากคุณเดี๋ยวนี้”

หหลังจากเข้าไปนั่งสงบจิตสงบใจอยู่ในห้องน้ำนานเกือบ
ครึ่งชั่วโมง มนิสราจึงค่อยอาบน้ำแต่งตัวแล้วรีบหนีลงไปช่วยงานในครัว
อย่างน้อยๆ ก็เพื่อหลบหน้าเมลิคไปสักกระยะหนึ่ง ให้เธอได้พอมีเวลา
หายใจหายคอ

หญิงสาวพร้อมแม่บ้านอีกสองคนช่วยกันเข้าครัวทำอาหารเข้า
หลากหลายเมนูอย่างสุดฝีมือ ครู่เดียวก็พร้อมรับประทาน

“เออไม่รู้ว่าคุณแม่ชอบกินอาหารแบบไหน เลยทำอาหารไทยมา
ให้ลองกินดูก่อน แต่ถ้าคุณแม่ไม่ชอบหรืออยากกินเมนูอื่นๆ ก็บอกเออ
ได้นะคะ คราวหลังเออจะได้จัดหาไว้ให้” มนิสรากล่าวพลางวาง
ถ้วยแกงจิตตำลึงลงบนโต๊ะอาหาร เหลือบไปก็เห็นเมลิคนั่งคอยทำ
อยู่ก่อนแล้ว ครั้นเขาทำท่าจะหลุดหัวเราะออกมา เธอจึงค่อยเบือนหน้า
หนี ทำที่ไม่รู้ไม่ชี้คล้ายว่าไม่เคยมีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้นก่อนหน้า

“แม่กินได้หมดแหละจ๊ะ ว่าแต่กับข้าวบนโต๊ะพวกนี้ ฝีมือหนูเออ
คนเดียวหรือจ๊ะ” ภาคินียิ้มหวาน มองว่าที่ลูกสะใภ้ที่ดูงามสง่ากว่า
เมื่อวานเป็นกอง เธอสวมชุดกระโปรงสีหวานตัดกับผิวขาวเนียนละเอียด

“ทำกันสามคนคะ เออเป็นคนปรุง ส่วนพี่ๆ อีกสองคนช่วยเป็น
ลูกมือ แต่ก็ไม่รู้ว่ารสชาติจะถูกปากคุณแม่หรือเปล่านะคะ เพราะเออ
ยังอ่อนหัดอยู่พอสมควร” หญิงสาวอ้อมแอ้มตอบด้วยท่าที่สงบเสงี่ยม

เจียมตัว ภาคินี่ใช้ช้อนตักแกงจืดในถ้วยขึ้นชิมก่อนจะแยมยืมแก้ว

“โอ้โฮ อร่อยมากเลยลูก แบบนี้เขาไม่เรียกว่าอ่อนหัดแล้วนะจะเรียกว่ามือฉกาจน่าจะเหมาะสมกว่า” กล่าวจบก็หันหน้าไปหาบุตรชาย “ผู้หญิงดีๆ แบบนี้หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้วนะเมลิค ลูกต้องรักษาและดูแลหนูเอยดีๆ ละ ห้ามปล่อยมือจากว่าที่ลูกสะใภ้ที่น่ารักคนนี่ของแม่แล้วไปคว้าก่อนกรวดขึ้นมาเซยชมอีกล่ะ”

ภาคินี่กล่าวด้วยท่าทีปลื้มว่าที่ลูกสะใภ้จนออกนอกหน้า ทว่าในประโยคฟังดูคล้ายแฝงความนัยพาดพิงใครสักคนอยู่เนืองๆ

มนิสราเลิกคิ้วสูง “เอ่อ...คุณแม่หมายถึง...”

“ผมก็ว่าแล้วไงครับว่าคุณแม่ต้องชอบเอยมากแน่ๆ เป็นยังไงครับผมเลือกเก่งใช่ไหมล่ะ” เมลิคพูดแทรกขึ้นก่อน

...แหวะ เลือกเก่งกับผีอะไรล่ะ นี่มันเหตุตกกระไดพลอยโจนล้วนๆ...

มนิสราได้แต่นึกกันด่าอิตาว่าที่เจ้าบ่าวปลอมๆ ของเธอในใจ พยายามอย่างมากที่จะไม่กลอกตาไปมาหรือเบะปากให้กับความสิ้นใจของชายหนุ่มให้ดูมีพิรุณ...นี่คนหรือปลาไหลกันแน่ะ แถเก่งสุดๆ

“จ๊ะ เลือกเก่ง เอ่อ...ว่าแต่เมื่อรุ่งสางแม่ได้ยินเสียงร้องดังแว่วๆ มาจากห้องลูก มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ” ภาคินี่หันมาเอ่ยถามว่าที่ลูกสะใภ้ด้วยความเป็นห่วงเป็นใย มนิสรานึกถึงแล้วก็เปลือยซักสีหน้าเหยเก ออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ภาพทรงจำที่แสนจะอุบาทว์นั้นยังคงติดอยู่ในลูกตา

“อ้อ คือพอดีว่าเอยเจอหนะ...”

“เอยเจอหนูนะครับคุณแม่” เมลิคชิงตอบ

ภาคินี่เบิกตาโหลงด้วยความตื่นตระหนก ยกมือขึ้นทาบอก

“งูนั้นหรือ งูอะไร เจอที่ไหน”

“น่าจะงูเหลือมมั้งครับ มันตัวใหญ่มากเลย เอยเขาเห็นมันอยู่

บนต้นไม้ที่ติดกับระเบียงห้องนอนเรา นะครับ ก็เลยร้องเพราะตกใจ”

เมลิคแถไปได้แบบน้ำขุ่นๆ หากภาคินึกกลับไม่ได้มีอาการ ตะขิดตะขวงใจเลยแม้แต่น้อย ทั้งยังเชื่อคำพูดของบุตรชายเสีย ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม

มนิสราลอบเหลือบตาขึ้นมองบน เมื่อครู่เธอเกือบจะตอบไปแล้ว ว่านอนซาเขียว...ช่างกล้าพูดมาได้นะว่างูเหลือม ถ้าจะอวยตัวเอง ขนาดนี้ ทำไมไม่บอกว่าเป็นอนาคต้าหรือไม่กี่พญานาคราชไปเลยละ จะมางูหลงงูเหลือมเพื่อ?

“ตายจริง แล้วนี่ให้ใครไปดูหรือยัง”

“ผมให้คนไปจัดการเรียบริ้อยแล้วครับ คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วง”

ภาคินถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก เอื้อมมือมาลูบศีรษะหญิงสาว เพื่อปลอบประโลมให้เธอคลายความหวาดกลัวลง อากัปกริยาแสดงถึงความรักใคร่และเป็นห่วงเป็นใย ประหนึ่งว่ามนิสราเป็นน้องนุช คนสุดท้ายที่กลานตามเมลิคออกมา “โอ้ ขวัญเฮ้ยขวัญมานะหนูเอ๋ย ตกใจมากหรือเปล่าลูก”

...ตกใจมากค่ะ โชคดีแค่ไหนที่ไม่หัวใจวายตายไปด้วย...

มนิสราคิดในใจ เพราะท้ายที่สุดกลับต้องรักษาภิรยามารยาท อ้อมแอ้มตอบเสียงแผ่ว “นิดหน่อยค่ะคุณแม่”

“โชคดีนะที่ไม่ถูกมันกัดเอา” ภาคินพิมพ์่า ก่อนหันไปสั่งความ บุตรชาย “คราวหลังให้คนสวนดูแลบ้านกันดีๆ อย่าให้มีงูเงี้ยวเขี้ยวขอ เข้ามาอาศัยอยู่ได้อีกละ เข้าใจไหมเมลิค”

“ครับคุณแม่” ชายหนุ่มขานรับ มนิสราแอบเห็นว่าเขาแสรังไอกลับอาการขำขันไปด้วย

...เข้าไปเลยจ๊ะ ขำไป ขำให้สำลักข้าวติดคอตายไปได้เลยยิ่งดี...

“ไม่ต้องห่วงนะคะคุณแม่ คราวหน้าถ้าเอ๋ยเจอมันอีก เอ๋ยจะเอา มีดลับๆ ใดๆ ให้หัวขาดไปเลยละ” ว่าพลางเหลือบไปสบตาชายหนุ่มที่นั่ง

อยู่ข้างๆ...ที่บอกจะลับให้หัวขาดนี้ไม่ได้หมายถึงงูที่ลอบเข้าบ้านนะ แต่หมายถึงงูที่อยู่บนหัววีตาเมลิค รวมไปถึงงูที่อยู่ในกางเกงของเขาด้วยนั่นแหละ!

“ตาย ดูพูดเข้า งูเขียวเขียวขอมันไว้ใจกันไม่ได้นะลูก เลี้ยงได้ก็เลี้ยง เราเป็นผู้หญิง ปล่อยให้ผู้ชายเขาจัดการกันไปจะดีกว่า”

“ใช่ครับเอ๋ย ผมขอโทษด้วยนะที่ทำให้คุณเกือบได้รับอันตรายคราวหน้าคราวหลังผมจะไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีกนะครับ ผมสัญญา” ชายหนุ่มพยักพยเปิดหน้า พลอยเห็นดีเห็นงามไปด้วยกับความคิดของมารดา ยกมือขึ้นลูบเรือนผมดำเงา ในขณะที่เลื่อนมืออีกข้างมากุมมือนิสราเอาไว้ แสร้งทำเหมือนว่าเป็นห่วงเป็นใย

...แหะ จะอ้วก...“ขอบคุณนะคะบี”

นิสราทำสีหน้าซาบซึ้ง แต่ภายในใจกลับร้อนรุ่มตั้งไฟลน นึกอยากจะลุกขึ้นไปหักคอคนที่นั่งข้างๆ ให้ตายคามือ หากคำพูดของภาคินีทำให้เธอเพลอลืมเรื่องบาดหมางที่ค้างอยู่ในใจไปชั่วขณะ

“เห็นลูกแม่รักกันหวานชื่นขนาดนี้แม่ก็เบาใจ นี่ลูกสองคนคบกันมากี่ปีแล้วล่ะ อยู่ด้วยกันมานานแค่ไหนแล้ว”

“สามเดือนครับ”

“หนึ่งปีค่ะ”

ทั้งคู่เอ่ยตอบพร้อมกัน หากคำตอบกลับต่างกันเสียอย่างนั้น ภาคินีเลิกคิ้วสูงด้วยที่ท่าประหลาดใจ

...เจริญจริงจริง! อุตส่าห์เล่นใหญ่ยิ่งกว่าละครเวที แต่กลับลืมเตี้ยมกันมาก่อนซะงั้น...

นิสราแอบกัดตัวเองในใจ เมื่อตั้งสติได้ก็รีบขยับเท้าไปแตะขาชายหนุ่มเอาไว้อย่างว่องไว ก่อนจะเป็นฝ่ายชิงพูดขึ้นมาก่อนเพื่อแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า “อ้อ คือหมายถึงว่า เราเริ่มคบหาดูใจกันมาประมาณปีกว่าแล้วค่ะคุณแม่ จนกระทั่งเมื่อสามเดือนก่อน เราตกลง

ปลงใจว่าจะแต่งงานกัน เอยก็เลยย้ายมาอยู่ที่นี่ ต้องขอโทษคุณแม่ด้วยนะคะ ที่เราอยู่ด้วยกันก่อนแต่ง”

กล่าวจบก็ยกมือขึ้นกระพุ่มไหว้ นิ้วโป้งจรดปลายจมูก ส่วนนิ้วชี้จรดลงที่กึ่งกลางระหว่างคิ้ว ฎกต้องตามหลักการไหว้ผู้อาวุโสกว่า อิริยาบถงดงามราวกุลสตรีที่เติบโตขึ้นภายในรั้วในวัง

เมลิคลอบยิ้มน้อยๆ สมองตัดเข้าสู่ภาพความทรงจำในวัยเด็ก นึกไม่ถึงว่าเด็กผู้หญิงตัวจ้อยที่เคยตั้งตัวเป็นหัวใจและมีลูกสมุนนับสิบคนเดินตามท้าย นิสัยหัวท้าวหาญตั้งเด็กผู้ชายในวันนั้น จะกลับกลายเป็นคุณเอยผู้แสนจะเรียบร้อยงดงามทั้งรูปร่าง กิริยาและวาจาเช่นนี้

“โอ๊ย ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ สมัยนี้ไม่มีใครเขาถือกันแล้ว อยู่ด้วยกันก่อนแต่งนี่ลืติ จะได้ศึกษานิสัยใจคอและเรียนรู้ตัวตนที่แท้จริงของอีกฝ่าย ถ้าลองใช้ชีวิตร่วมกันแล้วเข้ากันไม่ได้ ก็ยังสามารถยกเลิกงานแต่งได้ทันที ไม่ต้องผินทอนกันไปให้มันทรมาณใจเปล่าๆ ยิ่งถ้าเผลอมีลูกเป็นโง่ของคลั่งใจ แต่อยู่ด้วยกันแล้วมันไม่มีความสุข ก็จะไม่กลายเป็นว่าต้องเจ็บปวดด้วยกันทั้งสามคนพ่อแม่ลูก” ภาคินี่เป็นแม่สามีหัวสมัยใหม่ เธอมองว่าธรรมเนียมคร่ำครึนั้นไร้สาระ “ว่าแต่พ่อแม่หนูเอยล่ะจ๊ะ เขาอยู่ที่ไหน แม่จะได้ไปลู่ขอหนูอย่างเป็นทางการกับเขาเสียก่อน”

แวบหนึ่งดวงตากลมโตะปรากฏร่องรอยของความเศร้าหมอง ทว่าครู่เดียวเท่านั้น เธอก็สลัดมันออกไปอย่างไม่ไยดี มนสิราฝืนยิ้มเพื่อปกปิดความรู้สึกเจ็บปวดที่ซุกซ่อนอยู่ในใจ

“พ่อแม่เอยประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปนานแล้วคะ เอยก็เลยอยู่คนเดียวแบบนี้มานานหลายปีแล้ว จนกระทั่งได้เจอกับเมลิคเข้า”

มนสิราโกหกเรื่องธรรมชาติ แม่เขาน่าจะยังมีชีวิตอยู่ แต่พี่ชายที่ทิ้งภาระและปัญหาต่างๆ เอาไว้ให้น้องต้องเป็นฝ่ายเผชิญอยู่เพียงลำพัง ถือว่าเขาไม่มีตัวตนไปเลยน่าจะดีเสียกว่า

“โอ้ น่าสงสารจังเลยลูก แต่ไม่เป็นไรนะจ๊ะ แม่กับเมลิคจะเป็นครอบครัวใหม่ของคุณให้เอง”

ภาคินี่กล่าวพลางแย้มยิ้มอ่อนหวาน เธอรู้สึกเอ็นดูและถูกชะตานิสรามาก ในขณะที่มนิสราเองก็เปลือยรู้สึกอบอุ่นหัวใจไปกับคำพูดของว่าที่แม่สามีปลอมๆ ขึ้นมาเสียอย่างนั้น เพราะสำหรับคนที่ชีวิตครอบครัวขาดหายเช่นเธอ ไม่มีสิ่งใดที่น่าใฝ่หาไปกว่าการมีครอบครัวที่อบอุ่น...เปรียบเสมือนภาพจิ๊กซอว์ภาพหนึ่ง ที่หากมีชิ้นส่วนขึ้นใดขาดหายไป ภาพนั้นก็จะไม่สวยสมบูรณ์

“ขอบคุณนะคะคุณแม่”

“ลูกสองคนก็รีบปัดทลายท้าวน้อยๆ มาให้แม่ได้อุ้มไวๆ ละครอบครัวของเราจะได้สมบูรณ์ขึ้น แม่คนนี้อยากเป็นย่าจนเต็มแก้อยู่แล้ว”

แววตาของหญิงสูงวัยเปล่งประกาย หากนั่นกลับเป็นการเบรคความรู้สึกซาบซึ้งของคำว่าครอบครัวเอาไว้ฉับพลัน ถึงข้อเสนอของการมีชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบมันจะค่อนข้างดีต่อใจของมนิสราอยู่มาก แต่เธอก็ไม่สามารถผลิตทนายทให้ใครได้ทั้งนั้น ในเมื่อเรื่องระหว่างเธอกับเมลิคมันคือเรื่องโกหก!

“เอ่อ...ก็คงต้องปล่อยไปตามธรรมชาตินะค่ะ แต่ตอนนี้เอียวเราก็กินข้าวกันก่อนดีกว่าไหมคะ เดี่ยวกับข้าวจะเย็นหมด นี่เอียอุตส่าห์ทำเมนูนี้มาเพื่อสุขภาพของคุณแม่โดยเฉพาะเลยนะค่ะ ฉะนั้นคุณแม่ต้องกินเยอะๆ จะได้แข็งแรง อยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่มไทรให้กับพวกเราไปนานๆ” มนิสราตัดบท เกรงว่าประโยคชักจูงของภาคินี่จะทำให้เป้าหมายของเธอเอนเอียงเสียก่อน

...เป้าหมายของหล่อนคือใช้หนี้ี่ลืบท้าล้าบนาบทยะยายเอียอย่าเผลอลืมตัวอีกเป็นอันขาด...

“แหม หนูเอียนี่น่ารักจริงๆ เลยลูก แม่ช้ก้อยากจะคุยกับหนูเอีย

ทั้งวันแล้วละสิ เราจะได้สนิทสนมกันมากขึ้น”

“จริงหรือคะ ถ้าอย่างนั้นวันนี้เราไปช้อปปิ้งกันตามประสาสาว ๆ ดึกว่าไหมคะ ถือเป็นกรกระชับสัมพันธ์ว่าแม่สามีกับว่าที่ลูกสะใภ้ไปในตัว”

“อืม ความคิดดีมากจะ งั้นเดี๋ยวกินข้าวเสร็จแล้วเราไปช้อปปิ้งกัน เหนอะ”

“ได้ค่ะ” มนิสราเอ่ยตอบ ก่อนจะเบือนหน้าไปหาชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ “ป้าต้องไปกับเอยกับคุณแม่ด้วยนะคะ”

เมลิคเลิกคิ้วสูง รู้สึกประหลาดใจว่าเพราะเหตุใดมนิสราจึงอยาก จะหนีเขาไปด้วยอีกคน ในเมื่อตอนแรกดูท่าว่าเธอจะตั้งใจหลบหน้าเขา เสียด้วยซ้ำ “เออ จะดีหรือครับ ผมว่า...”

“ดีสิเมลิค เพื่อน้องอยากได้อะไรจะได้ช่วยเหลือ งานการอะไร เอาไว้ทีหลัง ลูกน้องเอยะแยะก็ปล่อยให้พวกเขาจัดสรรงานกันไป ลูกต้องให้เวลากับหนูเอยบ้าง อย่าลืมนะว่าลูกกำลังจะแต่งงานมีครอบครัว แล้วนะ ไม่ได้ตัวคนเดียวเหมือนอย่างเมื่อก่อน”

“ครับ ผมไปก็ได้ครับคุณแม่” เมลิคจำใจยอม รู้สึกถึงกลางสังหรณ์ แปลกๆ...หรือยายว่าที่เจ้าสาวตัวแสบของเขาจะมีจุดประสงค์อะไร แอบแฝง

